

บทที่ 6

การวิเคราะห์พัฒนาการของระบบสื่อสารมวลชนลาว ในยุคลที่ 3 (1986-1997) ยุคจินตนาการใหม่

เนื่องจากในช่วงเวลาดังแต่ปี ค.ศ. 1986 จนถึงปัจจุบัน พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้มีความริเริ่มเพื่อแสวงหาแนวทางการดำเนินงานใหม่ หรือเรียกกันว่า จินตนาการใหม่โดยมีเป้าหมายคือการดัดแปลงกลไกคุ้มครองเก่าที่ขาดประสิทธิภาพไปสู่กลไกคุ้มครองใหม่โดยเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ เปลี่ยนแปลงจินตนาการเพื่อจำแนกให้ได้ว่าอันใดคือกลไกเก่าและอันใดคือกลไกใหม่ เพื่อทำให้แต่ละคนแต่ละหัวหน่วยเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านความรู้และทั้งในด้านการกระทำ

ในช่วงเวลาสิบกว่าปีมานี้ระบบสื่อสารมวลชนลาวทั้งหนังสือพิมพ์วารสารและวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์มีแนวโน้มขยายตัว มีการออกวารสารใหม่หลายฉบับ มีการขยายสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ของแขวงต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง การศึกษาและความบันเทิงต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น และความต้องการข่าวสารเหล่านี้ได้แฝงเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของผู้คนในสังคมลาว

ถ้าเรามองย้อนไปตั้งแต่สถาปนาระบบสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในปี ค.ศ. 1975 จนถึงปัจจุบันจะเห็นว่าได้มีการขยายตัวหลายอย่างทั้งในด้านการเพิ่มจำนวนสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์และการเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่รับใช้สื่อมวลชน รวมทั้งรายการต่าง ๆ

ในช่วงเวลาดังแต่ปี ค.ศ. 1986 ถึงปัจจุบัน ลาวได้มีสื่อสิ่งพิมพ์ 11 ฉบับ เป็นหนังสือพิมพ์รายวัน 3 ฉบับเหมือนเดิม หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ 5 ฉบับ หนังสือพิมพ์รายเดือน 2 ฉบับ, และรายไตรมาสอีก 1 ฉบับ ส่วนสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีสถานีวิทยุกระจายเสียง 15 แห่ง และสถานีวิทยุโทรทัศน์ 17 แห่ง

เพื่อวิเคราะห์ให้เห็นถึงพัฒนาการของระบบสื่อสารมวลชนลาวในยุคลที่ 3 ยุคจินตนาการใหม่ ผู้วิจัยขอแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นประเด็นหลัก รวม 2 ประเด็น คือ

ชื่อหนังสือพิมพ์	ต้นสังกัด	วันสร้างตั้ง	ยอดผลิตภัณฑ์ (ฉบับ)	จำนวน หน้า	ราคา จำหน่าย (ก๊ีบ)	โทรศัพท์	บรรณาธิการ
รายวัน							
1. ประชาชน	กระทรวงแถลงข่าว	13.08.1950	12,000	4	20	212470	นายชุมแพง สีประเสียด
2. โบข่าวสารประเทศลาว	กระทรวงแถลงข่าว	06.01.1968	324	20	50	212446	นายวันทอง ทรรหมจันทร์เรือง
3. เวียงจันทน์ใหม่	กำแพงนครเวียงจันทน์	01.09.1975	4,460	8	100	212623	นายสมใจ ทิมผาสุก
รายสัปดาห์							
4. ประชาชนวันอาทิตย์	กระทรวงแถลงข่าว	25.11.1990	1,200	16	350	212471	นายบัวรัตน์ กันทิลม
5. เวียงจันทน์ใหม่	กระทรวงแถลงข่าว	07.04.1994	2,500	16	700	216364	นายสมสนุก มีชัย
6. เวียงจันทน์ธุรกิจ	กำแพงนครเวียงจันทน์	00.00.1990	1,160	16	500	212624	นายสมใจ ทิมผาสุก
7. กองทัพ	กระทรวงกลาโหม	20.1.1965	5,300	4	แจกฟรี	413695	นายกันทอง สุขเรืองคำ
8. หนุ่มลาว	ศูนย์กลางเยาวชนลาว	01.01.1979	1,000	12	200	212906	นายสีสุก สิบมะวงค์
รายเดือน							
9. แรงงาน	ศูนย์กลางกรรมขนลาว	15.11.1980	2,500	8	35	212756	นายจันทิง คอยแก้วบุญมา
10. แฉวงเวียงจันทน์	แฉวงเวียงจันทน์	20.01.1994	2,000	8	150	212888	นายคำทอง บัวทอง
รายไตรมาส							
11. แม่หญิงลาว	ศูนย์กลางสหพันธ์แม่หญิงลาว	08.03.1990	5,000	16	250	214307	นางสาววัด โคดโยทา

ตารางที่ 1 รายชื่อและข้อมูลสำคัญของหนังสือพิมพ์ลาวในยุคที่ 3

ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์จำนวนหนึ่งที่คงตัวตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน เพราะหนังสือพิมพ์บางฉบับได้วิเคราะห์แล้วในบทที่ 4 และบทที่ 5 ในบทนี้จะเสนอเพิ่มเติมบางด้านเท่านั้น และหนังสือพิมพ์จำนวนหนึ่ง ผู้วิจัยไม่มีโอกาสได้ไปสัมภาษณ์กับผู้ทำหนังสือพิมพ์ดังกล่าว

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1.1 หนังสือพิมพ์ประชาชน

ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 5 หนังสือพิมพ์ประชาชนเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอายุมากที่สุดในปัจจุบัน (13 สิงหาคม 1950) ปัจจุบันนี้มีอายุ 49 ปีแล้วซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (เสียงของศูนย์กลางพรรค) พิมพ์จำนวน 12,000 ฉบับต่อวัน มีจำนวน 4 หน้าเหมือนเดิม

ในช่วงระยะตั้งแต่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้มีการเปลี่ยนแปลงใหม่มาจนถึงปัจจุบันหนังสือพิมพ์ประชาชนก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย สิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไม่เพียงแต่เสนอข่าวผลงานและชัยชนะที่หน่วยงานของรัฐสร้างขึ้นมาได้ หากยังเสนอข่าวเกี่ยวกับความยุ่งยากข้อขัดข้องบกพร่องและปรากฏการณ์ด้านลบของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ และเสนอข่าวเกี่ยวกับกระบวนการเคลื่อนไหวของมหาชนเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันกาลกว่าเดิม สิ่งสำคัญอีกอันหนึ่งก็คือพรรคได้อนุญาตให้หนังสือพิมพ์ของตนโฆษณาสินค้าและแจ้งข่าวบริการให้แก่สังคมซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่สร้างรายรับเป็นเงินสดเพื่อมาปรับปรุงหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ได้มีการเพิ่มจำนวนบุคคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีบทข่าว บทเขียนและบทความต่าง ๆ จากนักเขียนที่มาจากหลายแขนงการ หลายสาขาวิชาชีพ และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากกว่าเดิม ทำให้ลักษณะเนื้อหา มีความอุดมและมีสีสันอันใหม่ที่น่าอ่านกว่าเดิม

การจัดจำหน่ายหนังสือพิมพ์ในสมัยก่อนมีแต่หน่วยงานของรัฐที่สังกัดหนังสือพิมพ์หรือหน่วยงานสังกัดโรงพิมพ์แห่งรัฐเป็นผู้จัดจำหน่ายแต่ในปัจจุบันนั้นนอกจากส่งไปทางไปรษณีย์ (ไปต่างจังหวัด) แล้ว ยังมีบุคคลเอกชนเป็นตัวแทนจำหน่ายด้วย ซึ่งมันได้ทำให้การจัดส่งทันการและรับประกันถึงมือผู้อ่านในกำแพงนครเวียงจันทน์อย่างรวดเร็วกว่าเดิม

เนื่องจากหนังสือพิมพ์มีชื่อว่า "ประชาชน" ฉะนั้นถึงว่าเป็นหนังสือพิมพ์

ของพรรคก็ตามแต่ลักษณะประชาชนมีอยู่อย่าง มากจึงดึงดูดคนอ่านได้จำนวนมาก หนังสือพิมพ์นี้ไม่ได้กำหนดเป้าหมายเหมือนหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้คนทุกสาขาอาชีพ เพศ วัย ชั้นวรรณะที่สามารถอ่านออกเขียนได้ก็มีสิทธิจะอ่านได้โดยไม่ได้จำกัด ปัจจุบันเกือบหมดทุกแขนงในทั่วประเทศได้สั่งจองในจำนวนมากน้อยแตกต่างกันไปตามความต้องการ แต่บุคคลที่สั่งจองและอ่านมากกว่าหมู่จะเป็นข้าราชการทหารตำรวจ พ่อค้า และนักธุรกิจที่เป็นคนลาว ซึ่งเราเห็นได้จากยอดขายที่เป็นเงินสดในช่วง 4-5 ปี มานี้สามารถเก็บเงินสดได้ปีละประมาณ 40 % ของยอดขายทั้งหมด ซึ่งว่าระยะก่อนไม่เคยมีเลย

แหล่งเงินทุนและรายได้ของหนังสือพิมพ์ได้มาจากงบประมาณของรัฐ โดยรัฐบาลจะเป็นผู้สนับสนุนทุนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการจัดฝึกอบรมนักข่าว เงินเดือนและเงินสวัสดิการต่าง ๆ ของพนักงานและเงินทุนสำหรับพิมพ์ รวมทั้งการจัดส่งหนังสือพิมพ์ไปถึงผู้อ่านด้วย

องค์การที่มีหน้าที่ตรวจสอบดูแลการปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์คือ กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม กระทรวงดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลพิจารณาตรวจสอบความเรียบร้อยต่าง ๆ และการดำเนินงานต่าง ๆ

การดำเนินงานต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ต้องได้รับการพิจารณาจาก กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมก่อนนำลงนำเผยแพร่ในหน้าหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ งานของสื่อมวลชนดำเนินได้สะดวกและดูเหมือนมีความเป็นอิสระนั้น ทางกระทรวง จะแต่งตั้งบุคคลที่พรรคมีความไว้วางใจ มีความซื่อสัตย์หรือบุคคลที่เป็นสมาชิกของ พรรคเข้าดำเนินการในองค์การสื่อสารมวลชน รัฐบาลจะมอบความรับผิดชอบนั้นให้ บุคคลหรือคณะบุคคลเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงต่อการดำเนินงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง

หนังสือพิมพ์ประชาชนจัดตั้งเป็นคณะอำนวยการมีบทบาทเท่ากรมหนึ่งที่ ขึ้นกับกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ประกอบด้วยคณะอำนวยการ 3 คน มี 4 กอง คือ กองบรรณาธิการข่าวภายในประเทศ กองบรรณาธิการข่าวต่างประเทศ กองการผลิตและกองธุรการซึ่งมีพนักงานทั้งหมด 40 คน นักข่าวส่วนใหญ่เรียนจบ จากไซเวียด เวียดนามและบรรดาประเทศสังคมนิยมในอดีต

ความเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าที่ได้เห็นได้ชัดคือหนังสือพิมพ์ได้นำใช้ เครื่องคอมพิวเตอร์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ นำใช้เข้าในการจัด

พิมพ์ต้นฉบับ การจัดเข้าหน้าและการตรวจแก้ด้วยการพิมพ์คอมพิวเตอร์ ทำให้หนังสือพิมพ์มีความสวยงาม และน่าจับใจเป็นน่ายากอ่าน

1.1.2 สำนักข่าวสารประเทศลาว (ขปล.)

สำนักข่าวสารประเทศลาวได้ถูกกำหนดเป็นองค์การสื่อมวลชนประเภทหนึ่งของลาวที่ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข่าวสารข้อมูลออกเผยแพร่ต่อสาธารณชน และยังถูกกำหนดให้ทำบทบาทเป็นศูนย์กลางข่าวสารข้อมูลให้แก่สื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ในลาว

สำนักข่าวสารประเทศลาวภายหลังที่แยกออกจากคณะอำนวยการข่าวสารหนังสือพิมพ์และวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติเมื่อปี ค.ศ. 1983 เป็นองค์กรเอกราชขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน สำนักข่าวสารประเทศลาวได้พัฒนาตนเองมาตลอด และได้ทำหน้าที่จัดพิมพ์และจำหน่ายทั้งใบข่าวรายวัน ข่าวรูปภาพรายเดือน โดยพิมพ์เป็นภาษาลาว ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส

ปัจจุบันสำนักข่าวสารประเทศลาวมีคณะอำนวยการ 3 คน และประกอบมีกองเทคนิคกองบรรณาธิการข่าวภาพในประเทศ กองข่าวต่างประเทศ กองรูปภาพ-วารสารและกองธุรการ ประกอบด้วยนักข่าวบรรณาธิการและพนักงานเทคนิคจำนวน 144 คน . ในนั้นได้เรียนจบชั้นปริญญาตรีขึ้นไป 33 คน ส่วนที่เหลือนั้นเรียนจบวิชาชีพ

แหล่งเงินทุนและรายได้ของข่าวสารประเทศลาวส่วนใหญ่มาจากการสนับสนุนของรัฐโดยงบประมาณของรัฐในช่วงหลังจากพรรคมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ ข่าวสารประเทศลาวได้จัดพิมพ์วารสารข่าวสารประเทศลาว และลงพิมพ์โฆษณาแจ้งข่าวซึ่งเป็นรายได้เสริมเพื่อนำมาปรับปรุงใบข่าวให้ดีขึ้นในระดับหนึ่ง

สำนักข่าวสารประเทศลาวได้ปรับปรุงวิธีดำเนินงานและประกอบอุปกรณ์การผลิตต่าง ๆ รวมทั้งนำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้เข้าในการทำงานซึ่งปัจจุบันได้ผลิตใบข่าวต่าง ๆ ดังนี้

- ใบข่าวรายวันเป็นภาษาลาวจำนวน 324 ฉบับต่อวัน
- ใบข่าวรายวันเป็นภาษาฝรั่งเศส จำนวน 304 ฉบับต่อวัน
- ใบข่าวรายวันเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 536 ฉบับต่อวัน

- วารสารประเทศลาวเป็นภาษาลาวออกรายเดือน จำนวน 4,000 ฉบับ ขายในราคา 200 กีบต่อฉบับ
- วารสารประเทศลาวเป็นภาษาอังกฤษออกรายไตรมาส จำนวน 1,000 ฉบับ ขายในราคา 300 กีบ

ปัจจุบันสำนักข่าวสารประเทศลาวมีนักข่าวประจำอยู่ทุกแขวงทั่วประเทศ เพื่อคอยเฝ้าทำข่าว แล้วส่งข่าวให้สำนักข่าวสารประเทศลาวเป็นประจำทุกวัน โดยส่งข่าวผ่านดาวเทียม

ปัจจุบันได้มีการใช้อีเมลในการรับและส่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ กับภายในและต่างประเทศได้ติดตั้งและนำใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อควบคุมการนำใช้ข่าวอย่างเป็นระบบอยู่ในสำนักข่าวสารประเทศลาวพร้อมทั้งยังได้รับอนุญาตให้นำใช้การรับและส่งข้อมูลข่าวสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตด้วย

ข่าวสารประเทศลาวได้มีการพัวพันร่วมมือทางด้านวิชาการกับหลายประเทศเพื่อนมิตร เช่น เวียดนามจีนคิวบารัสเซียและเป็นสมาชิกของบางองค์การจัดตั้งสากลเช่นองค์การข่าวสารบรรดาประเทศไม่ร่วมกลุ่มองค์การข่าวสารบรรดาประเทศเอเชีย-แปซิฟิก และพัวพันร่วมมือกับสถาบันอาเซียนเพื่อการพัฒนาสื่อมวลชน

การจัดจำหน่ายใบข่าวสารประเทศลาวในขอบเขตสำนักงานหน่วยงานของราชการของรัฐองค์การจัดตั้งสากลประจำลาว โดยมีหน่วยงานของสำนักข่าวสารเป็นผู้จัดส่งถึงผู้สั่งจองตามสถานที่ต่าง ๆ ในนครหลวงเวียงจันทน์และบางแขวง (จังหวัด) ใหญ่ ๆ

ผู้อ่านส่วนมากจะเป็นข้าราชการในหน่วยงานของรัฐ นักการทูตและนักธุรกิจลาวจำนวนหนึ่งที่อยู่ใต้นครเวียงจันทน์ ส่วนพ่อค้าและประชาชนธรรมดาไม่เคยจองอ่าน เพราะมันจะเป็นการเสนอข่าวทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมลาวมากกว่าข่าวสารความบันเทิง

1.1.3 หนังสือพิมพ์ "เวียงจันทน์ใหม่"

ดังที่ได้กล่าวในบทที่ 4 และ 5 มาแล้วว่า เวียงจันทน์ใหม่เป็นหนังสือพิมพ์รายวันอีกฉบับหนึ่งที่มีอายุยาวนาน รองจากหนังสือพิมพ์ประชาชน เป็นหนังสือพิมพ์ที่ได้เปลี่ยนชื่อและเปลี่ยนเจ้าของจากเวียงจันทน์โพสมาเป็นเวียงจันทน์ใหม่ และจากเอกชนเป็นเจ้าของมาเป็นของรัฐท้องถิ่น (กำแพงนครเวียงจันทน์) เป็น

เจ้าของ

เวียงจันทน์ใหม่เป็นหนังสือพิมพ์รายวันฉบับเดียวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่พิมพ์ออกจำนวน 8 หน้า และอาจกล่าวได้ว่าได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากกว่าหนังสือพิมพ์ประชาชน

นายสมใจ พิมพ์asuk หัวหน้าหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่กล่าวว่า "ตั้งแต่ประเทศเราก้าวเข้าสู่ระยะแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่ ปฏิบัติตามกลไกตลาดเห็นว่าหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากซึ่งแสดงออกให้เราเห็นว่าในเมื่อตีพิมพ์ข่าวและบทความใดที่มีความผิดพลาดหรือมีบทวิจารณ์ที่คนส่วนใหญ่สนใจแล้วจะได้รับโทรศัพท์หรือจดหมายจากผู้อ่านมาถึงบรรณาธิการอย่างทันทีและผู้ใหญ่ก็เอาใจใส่ติดตามอ่านอย่างเป็นประจำ"

เวียงจันทน์ใหม่เป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่ได้ตีพิมพ์บทความเกี่ยวกับการดำเนินวิจารณ์ปรากฏการณ์เหตุการณ์ทางสังคมทันกาลพอสมควร ได้พยายามปฏิบัติบทบาทหน้าที่สะท้อนความเป็นจริงทางสังคมมากที่สุด

การที่มีคนนิยมอ่านเป็นจำนวนมากนั้นด้านหนึ่งการเขียนในหนังสือพิมพ์นี้ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับของคนทั่วไปไม่ใช้ข้อคำที่เข้าใจยากใช้ภาษาและคำที่เข้าใจง่าย, ไม่ใช้คำที่มีลักษณะการเมืองและภาษาทางวิชาการ สองคือเพื่อนร่วมงานมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น บทเขียนส่วนใหญ่มาจากนักเขียนที่เป็นบุคคลภายนอก เพราะบรรณาธิการประจำมีเพียง 10 กว่าคนเท่านั้น จึงต้องอาศัยเพื่อนร่วมงานซึ่งเพื่อนร่วมงานเหล่านั้นมาจากหลายสาขาวิชาชีพ ที่มีระดับความรู้ความเข้าใจจิตศาสตร์สังคม

แต่อย่างไรก็ตาม เนื้อหาส่วนใหญ่ในหน้าหนังสือพิมพ์ก็ต้องได้เผยแพร่แนวทางมติคำสั่งและแผนนโยบายของพรรคและรัฐบาลและถือสำคัญการโฆษณาแจ้งข่าวกระบวนการเคลื่อนไหวของมหาชนในการจัดตั้งปฏิบัติแนวทางของพรรค เช่น กระบวนการผลิตของชาวกสิกรและกระบวนการซื้อขายที่ถูกต้องตามกฎหมายหมายความว่าหนังสือพิมพ์สะท้อนกระบวนการเคลื่อนไหวทางการเมืองเศรษฐกิจการผลิตและวัฒนธรรมสังคม สะท้อนเหตุการณ์ต่าง ๆ มากกว่าการนำเอาเอกสารมาลงเผยแพร่

แหล่งเงินทุนและรายได้ของเวียงจันทน์ใหม่ ส่วนใหญ่จะได้มาจาก

งบประมาณของกำแพงนครเวียงจันทน์ และอีกส่วนหนึ่งได้จากการโฆษณาสินค้าใน หน้าหนังสือพิมพ์และการจัดจำหน่ายหนังสือพิมพ์

จำนวนจำหน่ายได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้อ่านซึ่ง สมัยก่อนไม่ได้คำนึงถึงกลุ่มผู้อ่านมีแต่พยายามพิมพ์ออกจำนวนมากเท่าใดจะเป็นผลดี เท่านั้น เพราะเวลานั้นไม่ต้องคิดถึงต้นทุนจะสูงหรือต่ำก็ไม่เกี่ยว แต่ปัจจุบันต้องได้ อิงใส่ความต้องการของผู้อ่านจึงทำให้จำนวนลดลงจาก 20,000 ฉบับต่อวันมาเป็น 4,460 ฉบับต่อวัน

ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการ พ่อค้า และ ประชาชนในตัวเมืองเวียงจันทน์ สิ่งที่เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ของหนังสือพิมพ์ คือ การจัดวางหน้ามีความสวยงาม ตัวอักษรก็แจ้งในหน้าหนังสือพิมพ์มีการโฆษณาสินค้า และให้บริการแจ้งข่าวทางสังคม

การจัดองค์การของเวียงจันทน์ใหม่จะไม่แตกต่างจากหนังสือพิมพ์ประชาชน คือจัดเป็นคณะอำนวยการหนึ่ง ขึ้นตรงต่อคณะพรรคกำแพงนครเวียงจันทน์ พร้อมทั้ง ขึ้นกับการขึ้นนำของกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมและเป็นสมาชิกของสมาคม นักข่าวแห่ง สปป.ลาว เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์อื่น ๆ

1.1.4 หนังสือพิมพ์ "ประชาชนวันอาทิตย์"

เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1990 โดยการริเริ่มของนายบัวบ้าน อรชุน หัวหน้าหนังสือพิมพ์เสียงประชาชนเวลานั้นและต่อมาได้แต่งตั้งนายบัวรัตน์ ทัศนพิลม เป็นหัวหน้าจนกระทั่งปัจจุบัน

คุณศิริ ชัยยะแสง รองหัวหน้าหนังสือพิมพ์ "ประชาชนวันอาทิตย์" ให้ เหตุผลของการเปิดหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ว่า "เนื่องจากว่าหนังสือพิมพ์รายวันเช่น "ประชาชน" และ "เวียงจันทน์ใหม่" ออกแต่วันจันทร์-เสาร์ บังว่างอยู่หนึ่งวันไม่มี หนังสือพิมพ์และอยากทดลองทำดูว่าจะคุ้มตนเองในการใช้จ่ายสำหรับการพิมพ์จะได้ หรือไม่จึงคิดจะทำเพื่อเป็นการทดลองและต่อมาเห็นว่าได้ผลจึงดำเนินการมาจนถึง ปัจจุบัน"

ในปัจจุบันนี้หนังสือพิมพ์ประชาชนวันอาทิตย์ดำเนินการมาเป็นเวลา 9 ปี แล้ว ออกรายสัปดาห์ทุกวันศุกร์เพื่อทันต่อการจำหน่ายในวันเสาร์และวันอาทิตย์มี จำนวนทั้งสิ้น 16 หน้า ระยะเวลาแรกมีเพียง 8 หน้า และคาดว่าจะพิมพ์ 20 หน้าใน

ไม่ซ้ำนี้ พิมพ์ออกครั้งละ 300 เล่ม เป็น 1,200 ฉบับต่อเดือน ขายอยู่ในกำแพง นครเวียงจันทน์ด้วยราคา 350 กีบ และส่งไปต่างจังหวัดจะเป็น 1,300 กีบ

ผู้อ่านหนังสือพิมพ์นี้ส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการ นักวิชาการ ที่มีระดับการศึกษาดีพอสมควร ส่วนประชาชนไม่ค่อยให้อ่าน เพราะนอกจากเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้มีระดับแล้ว ราคาขายค่อนข้างแพง จึงทำให้ชาวบ้านไม่ค่อยได้ให้อ่าน

รายได้ของหนังสือพิมพ์นี้ได้จากการจัดจำหน่ายหนังสือพิมพ์และได้จากการโฆษณาสินค้าซึ่งสามารถคุ้มค่าพิมพ์และซื้ออุปกรณ์จำนวนหนึ่ง เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ ส่วนเงินเดือนของพนักงานยังต้องกินนารัฐบาล

หนังสือพิมพ์ประชาชนวันอาทิตย์เป็นหน่วยงานหนึ่งขึ้นกับหนังสือพิมพ์ประชาชน โดยอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ประชาชนวันอาทิตย์จัดเป็นกองเล็ก ๆ ซึ่งหัวหน้า รองหัวหน้ากองบรรณาธิการ และนักข่าวจำนวนหนึ่งประมาณ 6-7 คน ที่ทำหน้าที่จัดทำต้นแบบ จัดส่งโรงพิมพ์ และกลับมาจัดจำหน่ายเอง อำนวยการในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เข้าทำงานในหนังสือพิมพ์คือกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม

ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้จะมีความเติบโตไปเรื่อย ๆ ถ้าหากได้ปรับปรุงเนื้อหาที่ดี สร้างความสนใจแก่ผู้อ่าน แต่อย่างไรก็ดียังไม่สามารถหาเงินเลี้ยงผู้ทำงานในหนังสือพิมพ์นี้ได้ ยังคงได้กินเงินเดือนนารัฐบาลต่อไปนานพอสมควรจึงสามารถเลี้ยงตนเองได้

1.1.5 หนังสือพิมพ์ "เวียงจันทน์ใหม่"

คุณสมสนุก มีชัย หัวหน้าหนังสือพิมพ์ดังกล่าวได้ให้สัมภาษณ์ว่า "หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่เปิดดำเนินการมาตั้งต้นปี ค.ศ. 1994 และออกพิมพ์จำหน่ายฉบับแรกในโอกาสเปิดสะพานมิตรภาพลาว-ไทย และไทย-ลาวอย่างเป็นทางการในวันที่ 8 เมษายน 1994 ในวันเดียวกันนั้นก่อนเปิดพิธีทางการ พวกเราได้เอาหนังสือพิมพ์ไปแจกให้ผู้แทนทั้งภายในและต่างประเทศ มาร่วมพิธีดังกล่าว"

คุณสมสนุก มีชัยให้เหตุผลของการออกหนังสือพิมพ์ลาวเป็นภาษาอังกฤษฉบับแรกใน สปป.ลาว ว่า "เมื่อพรรคและรัฐบาลเรามีนโยบายเปิดกว้างการพัวพันความร่วมมือกับต่างประเทศโดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมนั้น พรรคและรัฐบาลเราต้องการโฆษณาต่อต่างประเทศในด้านการเคลื่อนไหวการสร้างและ

พัฒนาประเทศชาติของลาว โฆษณาทางด้านวัฒนธรรมบ้านเราและด้านเศรษฐกิจของลาวเราให้ต่างประเทศรู้ โดยเฉพาะนโยบายการลงทุนและการเคลื่อนไหวการลงทุนของต่างประเทศอยู่ สปป.ลาว."

เมื่อเปรียบเทียบกับหนังสือพิมพ์รายวันภาษาลาวแล้ว เวียงจันทน์ใหม่จะมีความแตกต่างตรงที่ว่า การเขียนข่าวและบทความต่าง ๆ นั้นมันได้ค่านึงหรือเอาใจผู้อ่านมากกว่า และลักษณะการเขียนข่าวต้องเหมาะสมสำหรับคนต่างประเทศด้วย หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้เลือกเนื้อหาที่น่าสนใจจัดใส่หน้าหนึ่งและนำเอาคำสัมภาษณ์ของบุคคลสำคัญที่สังคมสนใจมาตีพิมพ์ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

กลุ่มเป้าหมายที่อ่านหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ส่วนใหญ่จะเป็นนักธุรกิจทั้งภายในและต่างประเทศ เพราะคนต่างประเทศที่มาลงทุนในลาวนั้น เขาสนใจเหตุการณ์บ้านเมืองและการเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องอ่านหนังสือพิมพ์กลุ่มที่สองรองลงมาคือพวกนักการทูตและชาวต่างประเทศที่ทำงานอยู่ใน สปป.ลาว กลุ่มที่สามคือข้าราชการครู อาจารย์และนักเรียนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของลาว คนกลุ่มนี้จะได้ประโยชน์ทั้งสองด้านคือ ได้ความรู้ข้อมูลข่าวสารและได้ฝึกภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กัน เพราะหนังสือภาษาอังกฤษยังมีอยู่จำกัด และกลุ่มคนที่สี่คือนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวเมืองลาว

ในปัจจุบันหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ดำเนินการมาเป็นเวลา 4 ปี (1998) แล้วออกเป็นรายสัปดาห์ทุกวันศุกร์ มีจำนวนหน้าทั้งสิ้น 16 หน้า จำหน่ายในราคา 700 กีบ ถ้าส่งไปต่างจังหวัดจะเพิ่มค่าขนส่งเข้าและคนต่างประเทศจะขายด้วยราคา \$ 1.2 ต่อฉบับ

นอกจากรายได้ที่ได้จากการจัดจำหน่ายหนังสือพิมพ์และโฆษณาสินค้าแล้ว แหล่งเงินทุนหลักของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้มาจากรัฐบาลลาวลงทุนให้ในระยะแรกเป็นอาคารสถานที่ทำงาน เงินเดือนของนักเขียนนักข่าวและบรรณาธิการ แต่ที่สำคัญคือคุณสมสนุก มีชัย มีความสามารถเฉพาะตัวและมีความคุ้นเคยกับเพื่อนฝูงทั้งภายในและต่างประเทศจึงสามารถขอความช่วยเหลือและระดมแหล่งทุนมาทำหนังสือพิมพ์ของคนได้เช่น สถานทูตประเทศออสเตรเลียประจำลาว ได้ช่วยค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ฉบับแรกเป็นเงิน 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ เพราะเป็นโอกาสที่จะเปิดสะพานมิตรภาพลาว-ไทย สถานทูตประเทศอังกฤษประจำลาวสนใจอยากส่งเสริมภาษา

อังกฤษ เพราะเขาตั้งใจที่ลาวมีหนังสือพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษก็ได้ให้เงินสดจำนวน 16,000 ดอลลาร์สหรัฐ เพื่อนำมาซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์อื่น ๆ และมีอีกบริษัทหนึ่งที่สนิทเป็นพิเศษกับคุณสมสนุก มีชัยได้มาช่วยซ่อมสถานที่ทำงาน คิดเป็นมูลค่า 18,000 ดอลลาร์สหรัฐ และต่อมาบริษัท ACE (Account Consultant Enterprise) ซึ่งเป็นบริษัทที่จำหน่ายคอมพิวเตอร์ ก็ได้ให้การช่วยเหลือจำนวนหนึ่ง

การจัดองค์กรของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ประกอบด้วยหัวหน้าคณะอำนวยการ 1 คน และมีรอง 2 คน และประกอบมี 3 แผนก คือ แผนกบรรณาธิการ แผนกจัดพิมพ์และแผนกธุรการ และมีพนักงานประจำทั้งหมด 10 คน หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ เป็นองค์กรหนึ่งขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม เป็นองค์กรหนึ่งมีสถานะเทียบเท่ากรมหนึ่ง และต้องอยู่ภายใต้การชี้นำของกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม และยังเป็นสมาชิกของสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว

ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้นอกจากเป็นความต้องการของคนในสังคมนลาวแล้ว ยังเป็นความต้องการของคนต่างประเทศด้วย เพราะเป็นหนังสือพิมพ์ที่สนองข้อมูลข่าวสารตรงต่อความต้องการของผู้อ่านและหนังสือพิมพ์ยังสามารถหาแหล่งทุนรายได้จากทั้งการจำหน่าย การโฆษณาและบุคคลหรือนิติบุคคลภายนอกให้การสนับสนุนตลอดมา ผู้วิจัยคิดว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้จะเป็นตัวอย่างให้หนังสือพิมพ์อื่นด้วย

1.1.6 หนังสือพิมพ์ "เวียงจันทน์ธุรกิจ"

เวียงจันทน์ธุรกิจเป็นหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ เริ่มดำเนินการปี ค.ศ. 1990 โดยแผนกแถลงข่าวกำแพงนครเวียงจันทน์ ซึ่งมีนายมาลาจร ลอดอุทุม เป็นบรรณาธิการคนแรก และต่อมาถึงปี ค.ศ. 1996 ได้เปลี่ยนมาเป็นนายสมใจ หิมหาสุก และมีนายกองมะณี ปานมลัยทอง เป็นรองหัวหน้าบรรณาธิการ

คุณกองมะณี ปานมลัยทองให้เหตุผลในการเปิดหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ว่าเพื่อเผยแพร่การเคลื่อนไหวการผลิตธุรกิจและแบบวิธีการทำมาหากินของประชาชนลาวในกำแพงนครเวียงจันทน์ และบทเรียนจำนวนหนึ่งของการเคลื่อนไหวธุรกิจของต่างประเทศ ทั้งเผยแพร่วิทยากรบทเรียนของต่างประเทศเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา

เศรษฐกิจ แก้ไขสภาวะวิกฤตการณ์ทางการเงินและไฟเงินเฟ้อ และทั้งเพื่อเป็นการโฆษณาการท่องเที่ยวของลาว

โดยมีกลุ่มเป้าหมายผู้อ่านคือนักธุรกิจลาวและคนลาวที่อยู่ต่างประเทศ สนใจอยากมาลงทุนอยู่ใน สปป.ลาว และข้าราชการ พนักงานที่สังกัดหน่วยงานของรัฐที่มีส่วนติดตามสภาพเศรษฐกิจ องค์การรัฐวิสาหกิจทั้งธุรกิจเอกชนต่าง ๆ

หนังสือพิมพ์เวียงจันทร์ธุรกิจออกรายสัปดาห์ทุกวันจันทร์ มีจำนวนหน้า 16 หน้าจำหน่ายในราคา 500 กีบ พิมพ์ออกจำหน่ายสัปดาห์ละ 1,200 ฉบับ จำนวนจำหน่ายจะขึ้นลงตามการสั่งจองของลูกค้าที่สั่งจอง เป็นงวดหรือไตรมาส

นอกจากหัวหน้าและรองหัวหน้าแล้ว หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ยังมีนักเขียนประจำ 2 คน เหลือจากนั้นเป็นเพื่อนร่วมงานที่เขียนบทส่งมา เพื่อนร่วมงานประจำจะมี 4-5 คน

การจัดองค์การของเวียงจันทร์ธุรกิจเป็นเพียงหน่วยงานหนึ่งของหนังสือพิมพ์เวียงจันทร์ใหม่ เป็นองค์กรที่ขึ้นตรงต่อภาว่งนครเวียงจันทร์ และได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากภาว่งนครเวียงจันทร์ รวมทั้งต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลจากคณะพรรค และอำนาจการปกครองภาว่งนครเวียงจันทร์ และทั้งเป็นสมาชิกสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว ด้วย

การจำหน่ายไม่มีขายตามร้าน หรือแผงหนังสือหากมีตัวแทนจำหน่ายซึ่งเป็นบุคคลเอกชนมารับเอาไปส่งถึงที่ผู้สั่งจอง กรณีต่างแขวงหรือต่างประเทศสั่งจอง จะได้ส่งไปทางไปรษณีย์โดยมีการเพิ่มค่าขนส่งเข้าไป

ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้เป็นอีกหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่ทำการผลิตและจำหน่ายเพื่อธุรกิจเพื่อหารายได้ หรือกำไรจากการจัดจำหน่ายและการโฆษณาสินค้า แต่ยังคงขึ้นตรงต่อบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เวียงจันทร์ใหม่ และเป็นปากเสียงของแผนกแถลงข่าวและวัฒนธรรมภาว่งนครเวียงจันทร์ ด้วยเหตุนี้จึงมีข้อจำกัดในการดำเนินงาน หนังสือพิมพ์ไม่อาจสามารถเลี้ยงตัวเองได้ ถ้าหากไม่มีบรรณาธิการที่แยกจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทร์ใหม่ และหากไม่ให้ความเป็นอิสระในการดำเนินงาน

1.1.7 หนังสือพิมพ์ "กองทัพ"

หนังสือพิมพ์กองทัพเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอายุเก่าแก่ยาวนานเป็นอันดับสอง

รองจากหนังสือพิมพ์ประชาชน เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1965 ดังที่ได้กล่าว
แล้วในบทที่ 4 และ 5

มาในระยะเปลี่ยนแปลงใหม่ หนังสือพิมพ์กองทัพได้มีความพยายามในการ
ปรับปรุงเนื้อหาวิธีการเขียนบทข่าวและบทความต่าง ๆ รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์
ต่าง ๆ จึงทำให้หนังสือพิมพ์ได้รับความนิยมนอกจากผู้อ่านเพิ่มมากขึ้น ผู้อ่านส่วนใหญ่
นอกจากทหารแล้วยังเป็นข้าราชการพลเรือนที่ทำงานในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ
และผู้นำทางการเมือง

คุณคั้น รองหัวหน้าหนังสือพิมพ์กองทัพให้สัมภาษณ์ว่า หลังจากมี
นโยบายเปลี่ยนแปลงใหม่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 จนปัจจุบันหนังสือพิมพ์กองทัพได้มี
ส่วนในการดำเนินวิจารณ์สังคมอย่างตรงไปตรงมา แต่ไม่สามารถวิจารณ์บุคคลได้
ทั้งยังได้ปรับปรุงรูปแบบวิธีการเขียนบทความต่าง ๆ ให้สอดคล้องกว่าเดิม
และมีผู้ใหญ่หลายคนสนใจอ่าน โดยมีการโทรศัพท์เข้ามาเสนอความคิดเห็นต่อ
หนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์กองทัพอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกรมใหญ่การเมือง
กองทัพขึ้นตรงต่อกระทรวงกลาโหม ส่วนกรมสื่อมวลชน กระทรวงแถลงข่าวและ
วัฒนธรรม มีหน้าที่ช่วยกระทรวงในการขึ้นด้านหลักการใหญ่ ๆ เพื่อให้
หนังสือพิมพ์ดำเนินไปถูกต้องตามแผนนโยบายของรัฐบาล และหนังสือพิมพ์กองทัพ
ยังเป็นสมาชิกของสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว

เนื่องด้วยว่าหนังสือพิมพ์นี้อาศัยแหล่งเงินทุนและรายได้จากกองทัพ
ทั้งหมด จึงยากต่อการปรับปรุงกิจการให้มันดีขึ้นเพราะเอกชนไม่ค่อยให้
ความสนใจในการนำเอาสินค้ามาลงโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์เท่าที่ผ่านมาก็มีเพียง
บริษัทเบียร์ น้ำหวานลาวมาสนับสนุนเป็นบางครั้งบางคราว

จึงเห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์นี้เป็นหนังสือพิมพ์ที่ทำหน้าที่การเมืองล้วน ๆ
ไม่เกี่ยวกับการทำธุรกิจเพื่อหารายได้แต่อย่างใดเลย จำนวนพิมพ์ 2,000 ฉบับ
ต่อสัปดาห์

สำหรับหนังสือพิมพ์ "แรงงาน" หนังสือพิมพ์ "แม่หญิงลาว" และ
หนังสือพิมพ์ "หนุ่มลาว" นั้น ผู้วิจัยคิดว่าได้วิเคราะห์อย่างละเอียดในบทที่ 5 แล้ว
จึงขอเสนอเพิ่มบางด้านดังนี้

หนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ นั้น เป็นหนังสือพิมพ์ขององค์การจัดตั้งมวลชนลาว
ชั้นส่วนกลาง ซึ่งลาวถือว่า 3 องค์การจัดตั้งนั้นเป็นส่วนหนึ่งในระบบการเมือง
เป็นกำลังหนึ่งให้แก่พรรคในการจัดตั้งนำพาปลุกระดมมหาชนเข้าร่วมขบวนการทาง
การเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แต่ละการจัดตั้งล้วนแต่ตั้งขึ้นเพื่อผลประโยชน์ทาง
การเมือง เช่นองค์การจัดตั้งสหพันธ์แรงงาน (กรรมบาล) เพื่อปลุกระดมชั้นคน
ทั้งชายและหญิงตั้งแต่วัยเยาว์จนถึงคนชรา ที่ทำการผลิตในหัวหน่วยต่าง ๆ ในภาค
รัฐและภาคเอกชน แต่จุดหนักคือระดมกรรมกรให้ร่วมแรงร่วมใจทำงานการผลิต
และร่วมกันปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของตนตามระเบียบและกฎหมายที่กำหนด

สำหรับองค์การจัดตั้งสหพันธสตรีลาว (แม่หญิงลาว) นั้น ก็เป็นการจัดตั้ง
หนึ่งที่ควบคุมคน 1/2 ของพลเมืองลาว (ปี ค.ศ. 1997 พลเมืองลาวมี
4,845,800 คนในนั้นเป็นหญิง 2,450,900 คน) (แหล่งข้อมูลจากศูนย์สถิติแห่ง
ชาติ) ด้วยเหตุนี้จึงต้องให้มีหนังสือพิมพ์ของคน เพื่อเผยแพร่และศึกษาอบรมเพศหญิง
ด้วยกันให้มีน้ำใจรักชาติและมีการประกอบส่วนเข้าในการพัฒนาประเทศชาติ
บ้านเมือง

ในส่วนขององค์การจัดตั้งเยาวชนลาว (หนุ่มลาว) นั้น พรรคถือว่าเป็น
กำลังแรงและเป็นแขนขาเป็น "กองหน้าหน้า" ซึ่งกำลังมีสติปัญญาความรู้จับพลัน
ต่อเหตุการณ์และมีอนาคตจึงต้องมีหนังสือพิมพ์เพื่อสะท้อนความเคลื่อนไหวต่าง ๆ
ของกระบวนการเยาวชนลาว

จึงเห็นว่าหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับนี้เป็นหนังสือพิมพ์รับใช้เป้าหมายเฉพาะ
และหนังสือพิมพ์ยังเป็นลักษณะ เอกสารเผยแพร่และเป็นเวทีให้หนุ่มลาวได้สะท้อน
ความคิดเห็นของตนเพื่อผูกพันกลุ่มคนเดียวกันในสังคมให้มีความแน่นเหนียว
ตลอดไป

เรามองในแง่แหล่งเงินทุนแล้วจะเป็นการสนับสนุนของพรรคและรัฐแทบ
ทั้งสิ้น ยกเว้นหนังสือพิมพ์ "แม่หญิงลาว" ที่ได้รับการสนับสนุนจากองค์การเอกชน
ของต่างประเทศและในประเทศช่วยให้ทุนจำนวนหนึ่ง แต่ไม่มากนัก

สื่อนิตยสาร

สื่อนิตยสาร (ที่ลาวเคยเรียกกันว่าวารสาร) เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ลาวอีก
ประเภทหนึ่งที่นอกเหนือไปจากสื่อหนังสือพิมพ์ ความแตกต่างของสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งสองก็

คือมีขนาดและจำนวนหน้าที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด และการนำเสนอเนื้อหาของวารสารแตกต่างกับหนังสือพิมพ์ที่ไม่มีข่าวเหตุการณ์ที่สด ๆ และทันต่อเหตุการณ์ ลักษณะเนื้อหาของวารสารจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น และบางฉบับเป็นการตีพิมพ์เผยแพร่เอกสารเกี่ยวกับแผนนโยบายของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) วารสารวันนะสิน

เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1979 โดยมีนายสุวันทอน บุษานวง ประธานสมาคมนักประพันธ์ลาวเป็นบรรณาธิการ และต่อจากนั้นมาก็มีการเปลี่ยนแปลงบรรณาธิการหลายคน ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 5

วารสารวันนะสินเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมที่มีลักษณะชาติ ลักษณะมวลชน และลักษณะก้าวหน้าทั้งของชาติลาว และสากลอีกด้วย ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้นักเขียนนักประพันธ์ลาวได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์แก่การส่งเสริมวรรณคดีและศิลปะ

วันนะสินเป็นวารสารรายเดือน จำหน่ายในราคาเล่มละ 350 กีบ มีรูปเล่มขนาด 17.5 x 25.5 ซม. มีจำนวนหน้า 60 หน้า หน้าปกมักจะเป็นรูปของหญิงสาวลาวที่แต่งตัวด้วยแบบพื้นบ้านและรูปเด็กเล็กของเผ่าขมุ หรือม้งที่แต่งตัวแบบดั้งเดิมของเผ่าชนนั้น ๆ

ภายในแต่ละเล่มจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- บทความ-ทัศนะ ที่เสนอเรื่องการทักทายปราศัย ประเพณี บุญบั้งไฟ การแต่งงาน (แต่งงาน) และอื่น ๆ
- บทบันทึกข่าวสารสารคดี
- นิทาน กาพย์ กลอน เรื่องสั้น
- วรรณคดีต่างประเทศ
- สารระทัคปัญหา

ผู้อ่านวันนะสินเป็นพวกนักเขียนนักประพันธ์ลาวที่อยู่ในเวียงจันทน์และเมืองใหญ่จำนวนหนึ่ง คือ สะหวันนะเขต เมืองปากเซ (แขวงจำปาสัก) และเมืองหลวงพะบาง

แหล่งเงินทุนและรายได้ของวันนะสินมาจากงบประมาณของรัฐโดย

กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม เป็นผู้สนับสนุนเงินทุนทั้งหมด นอกจากนั้นยังได้จากการขายวารสาร แต่มีจำนวนน้อยที่สุด ไม่สามารถเลี้ยงตนเองได้

การจัดองค์รววารสารวันละสิน เป็นหน่วยงานหนึ่ง ที่ขึ้นกับกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ประกอบด้วยหัวหน้าบรรณาธิการ และพนักงานจำนวนหนึ่ง 7-8 คน ที่ทำหน้าที่รวบรวมบทเขียนและทำหน้าที่บรรณาธิการ ทำต้นฉบับแล้วส่งโรงพิมพ์

องค์กรที่มีสิทธิควบคุมดูแลวารสารคือกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม และสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว

(2) วารสาร "เสียงแคนลาว"

เริ่มดำเนินการเมื่อปี ค.ศ. 1991 ซึ่งเป็นวารสารของสมาคมนักประพันธ์ลาว (สปล.) ที่ขึ้นกับกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม โดยมีนายสุวันทอน บุนผานวง เป็นหัวหน้าบรรณาธิการคนแรกและมีบรรณาธิการประจำกองบรรณาธิการคือนายจันที เดือนสุวรรณ นายพองวง สบา นายอุทิน บุนนะวง นางผิวลาวัน ทิดาจัน นายบุญเสริม แสงมะณี และนางดาวเวียง บุคณาโค

ปัจจุบันนายจันที เดือนสุวรรณ เป็นหัวหน้าบรรณาธิการ นายจันที เคยเป็นนักเขียนนักข่าวให้หนังสือประชาชนและเคยทำงานในสำนักข่าวสารประเทศลาวมานานแล้ว

นายจันที เดือนสุวรรณ ให้เหตุผลในการออกวารเสียงแคนลาวว่า "เพื่อรวบรวมเอาวัฒนธรรมลาวมาเผยแพร่ ทั้งเป็นการรักษาไว้ซึ่งวรรณคดีและวัฒนธรรมอันดีงาม มีลักษณะเอกลักษณ์ของลาวให้คงอยู่อย่างนานเท่านาน เช่นวรรณคดีพื้นบ้านเรื่อง สินไซการเกด และเรื่องขุนลูนางอ้าว เป็นต้น" ในระยะแรกวารสารเสียงแคนลาวทำเป็นรูปเล่มขนาด 18 X 26 ซม. มีจำนวน 60 หน้า หน้าปกมักจะเป็นรูปของนางสาวลาวและหลังปกมักจะเป็นรูปธรรมชาติเมืองลาว เช่นภูเขาและบ้านเรือนประชาชนตามแบบลาว ๆ และต่อมาไม่นานก็เปลี่ยนรูปแบบจากรูปเล่มมาเป็นรูปแบบหนังสือพิมพ์ขนาดเล็ก (27 x 40 ซม.) ลดจำนวนลงเหลือเพียง 16 หน้า และพิมพ์จำนวน 2,000 ฉบับ เหมือนเดิม จำหน่ายในเมืองเวียงจันทน์ หลวงพระบาง จำปาสัก และสุวรรณเขต

เป้าหมายของหนังสือเสียงแคนลาวคือรับใช้นักคิดนักแต่งนักประพันธ์

นักเขียน และนักเรียนปัญญาชนไม่ใช่ประชาชนชาวไร่ชาวนาธรรมดา

เสียงแคนลาว นอกจากเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับวรรณคดีของลาวแล้วยังนำเสนอเรื่องราววรรณคดีของต่างประเทศด้วย เช่น วรรณคดีอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ เวียดนาม จีน ไทย เป็นต้น โดยไม่ได้จำแนกประเทศที่มีระบอบการเมืองสังคมที่แตกต่างกัน

แหล่งเงินทุนและรายได้มาจากงบประมาณของรัฐ โดยกระทรวง แกล่งข่าวและวัฒนธรรม เป็นผู้สนับสนุนเงินเดือนให้พนักงานทั้งหมด วารสารนี้จะรับผิดชอบเอง ค่าพิมพ์โดยอาศัยเงินขายวารสารเป็นรายได้เพื่อมาจัดพิมพ์

ผู้วิจัยเห็นว่าวารสารทั้งสองฉบับจะมีลักษณะเนื้อหาคล้ายคลึงกัน เพราะวารสารวันนะสิน และเสียงแคนลาวต่างก็มุ่งส่งเสริมวรรณคดี และวัฒนธรรมลาวมีการเสนอข่าว ความเคลื่อนไหวของนักประพันธ์ลาว ข่าวเกี่ยวกับการเมืองและเศรษฐกิจวัฒนธรรมลาว และเสนอความบันเทิง แต่วารสารสองฉบับจะแตกต่างกัน ลักษณะรูปเล่มและจำนวนหน้าพิมพ์วารสารทั้งสองฉบับต่างก็พยายามดึงเอาเจ้าของสินค้าให้มาลงโฆษณาสินค้าเพื่อหารายได้เพิ่มสำหรับวารสาร เสียงแคนลาวสามารถคุ้มตนเองในด้านการใช้จ่ายค่าพิมพ์ ส่วนเงินเดือนและเงินบริหารงานหนังสือพิมพ์ยังคงต้องอาศัยงบประมาณของรัฐ และวารสารทั้งสองฉบับล้วนแต่ขึ้นกับการขึ้นนำของกระทรวงแกล่งข่าวและวัฒนธรรมจึงเป็นผลให้การทำงานมีความเป็นอิสระน้อยลงวารสารต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงแกล่งข่าวและวัฒนธรรมลาว

(3) วารสาร "ก่อสร้างพรรค"

เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ปี ค.ศ. 1993 ตามการตกลงของกรมการเมืองศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว โดยมอบหมายให้คณะจัดตั้งศูนย์กลางพรรคเป็นผู้ขึ้นนำโดยตรง

ก่อสร้างพรรคเป็นหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งซึ่งเป็นกระบอกเสียงของคณะจัดตั้งศูนย์กลางพรรค โดยมีรองหัวหน้าคณะจัดตั้งศูนย์กลางพรรคเป็นผู้ขึ้นนำ มี นายบุญทา ชัยราช อดีตหัวหน้าหนังสือพิมพ์ประชาชนและเวียงจันทน์ใหม่ เป็นที่ปรึกษา และมีนายฤทธิ สีสูง เป็นหัวหน้าและนายทองคำ บุญวิเขียนเป็นรอง

คุณทองคำ บุญวิเขียน รองหัวหน้าวารสารก่อสร้างพรรคให้สัมภาษณ์ว่า "วารสารนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเผยแพร่และโฆษณาการดำเนินงานของพรรคประชาชน

ปฏิวัตติลาว ผลงานและการเคลื่อนไหวของคณะพรรคระดับต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น (แขวง) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินการปฏิบัติงานของ พนักงาน สมาชิกพรรคที่มีความดีเด่นในกระบวนการต่าง ๆ เพื่อสร้างให้สมาชิก พรรคมีความรู้ความสามารถและสามารถรู้หน้าพากรเคลื่อนไหวในหน้าที่การงาน อย่างรอบด้าน"

วารสารก่อสร้างพรรค มีบรรณาธิการประจำ 3 คน บทเขียนส่วนหลาย จะได้มาจากเพื่อนร่วมงานจากภายนอก เช่น ข้าราชการบ้านนาญที่เคยทำงานใน องค์การของพรรคและเคยเป็นผู้บริหารระดับสูง แต่ส่วนมากจะได้มาจากผู้บริหาร ระดับสูงของพรรคในองค์กรต่าง ๆ ของพรรคและรัฐบาล

เนื้อหาในวารสารส่วนใหญ่จะเป็นการรายงานข่าว เรื่องการประชุม พรรคระดับแขวง และกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ อยู่ส่วนกลางและเป็นเอกสาร เกี่ยวกับมติของพรรค นโยบายการดำเนินงานของพรรคและการทำหนังสือพิมพ์ ปรากฏการณ์ที่สมาชิกพรรคประพฤติปฏิบัติคนไม่ดี

วารสารก่อสร้างพรรคเป็นรูปเล่มที่สวยงาม มีขนาด 17 x 22 ซม. มีจำนวนทั้งสิ้น 64 หน้า รวมทั้งหน้าปกและหลังปก หน้าปกและหลังปกมักจะมี รูปภาพการประชุมพรรคชั้นต่าง ๆ รวมมี 8 หน้า ที่มีรูปภาพพระบสิ หน้าปกและ หลังปกจะ เปลี่ยนสีตลอดในหน้าปกจะมีรูปธงพรรคในรูปธงจะมีรูปเกี่ยวและค้อนตี แสดงเอกลักษณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์

การจำหน่ายของวารสารไม่มีขายตามแผงหนังสือหรือร้านขายแต่จะส่ง ไปตามไปรษณีย์สำหรับผู้ที่สั่งจองต่างจังหวัดและมีตัวแทนจัดส่งตามบ้านและ สำนักงานต่าง ๆ ในนครหลวงเวียงจันทน์ ขายในกาแพงเวียงจันทน์ด้วย ราคาเล่มละ 300 กีบ ส่งไปต่างจังหวัดรวมค่าขนส่งด้วยเป็นเงิน 1,800 กีบ แต่ขายราคา 300 กีบที่เหลือนั้นรัฐจะอุดหนุนให้

แหล่งเงินทุนและรายได้มาจากงบประมาณของรัฐ โดยคณะจัดตั้ง ศูนย์กลางพรรคเป็นผู้สนับสนุนทั้งหมด และวารสารนี้ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแล จากคณะจัดตั้งศูนย์กลาง และยังเป็นสมาชิกของสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว ด้วย

(4) วารสาร "อรุณใหม่"

อรุณใหม่เป็นวารสารของพรรคที่สืบทอดจากวารสาร "แสงสว่าง" ใน

เมื่อก่อนตั้งที่กล่าวในบทที่ 4 นั้น วารสาร "แสงสว่าง" เริ่มดำเนินการปี ค.ศ. 1968 และดำเนินมาจนถึงปี ค.ศ. 1975 ได้ตั้งเป็นการชั่วคราว และได้มาฟื้นคืนในปี 1985 ตามการตกลงของคณะเลขาธิการกลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวฉบับเลขที่ 12 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1985 และได้เริ่มพิมพ์จำหน่ายฉบับแรกในโอกาสฉลองวันสร้างตั้งพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครบรอบ 30 ปี (22 มีนาคม 1985)

วารสารอรุณใหม่เป็นองค์การทฤษฎีและการเมืองของพรรคมีหน้าที่รับผิดชอบค้นหา เผยแพร่และอธิบายบรรดาปัญหาที่มีลักษณะกฎเกณฑ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ของชนชั้นแรงงาน ค้นหาและเผยแพร่ทฤษฎีและพฤติกรรมของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเพื่อเป็นเอกสารเป็นคู่มือให้แก่สมาชิกพรรคและพนักงานที่สนใจค้นหาทฤษฎีมาร์ก-เลนิน และแนวทางการเมืองของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

วารสาร "อรุณใหม่" เป็นวารสารของพรรคโดยมีนายคำมา พรหมกอง เป็นหัวหน้าบรรณาธิการ ต่อจากนั้นมาก็ได้เปลี่ยนหัวหน้าบรรณาธิการตลอด คือ นายบุญแก้ว อรบุญ นายพันดวงจิตร วงสา และนายเวียงชัย สวลิต ตามลำดับ

ทีมงานประจำกองบรรณาธิการมีจำนวนไม่มากนัก ช่วงที่มีคนมากที่สุดก็ไม่เกิน 15 คน รวมทั้งกองการเงินการจัดจำหน่าย เนื่องด้วยว่าเป็นวารสารของพรรคความต้องการและมาตรฐานของคนที่จะเข้าทำงานก็ต้องการให้คนที่มีความรู้สูงทั้งในด้านทฤษฎีมาร์ก-เลนิน และความรู้ในการอธิบายแนวทางของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและคุณสมบัติที่สำคัญอีกอันหนึ่งก็ต้องเป็นคนที่มีความจงรักภักดีต่อพรรคและมีเงื่อนไขสามารถก้าวขึ้นเป็นสมาชิกพรรคได้

ปัจจุบันนี้วารสาร "อรุณใหม่" มีจำนวนจำหน่าย 2,000 ฉบับ มีรูปเล่มขนาด 17 x 22 ซม. จำนวนหน้าทั้งสิ้น 60 หน้า หน้าปกในระยะแรกปกด้วยสีแดงและสีฟ้า มีรูปเกี้ยวและค้อนตีที่เป็นสัญลักษณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์ และต่อมาถึงปี 1990 ได้มีการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยไม่ได้กำหนดสีที่แน่นอนตายตัวจะมีการเปลี่ยนสีตลอดและเปลี่ยนรูปภาพตามที่เหมาะสม และในหลังปกจะมีการลงรูปภาพการโฆษณาสินค้าด้วย

แหล่งเงินทุนและรายได้มาจากงบประมาณของรัฐ เป็นผู้สนับสนุนทั้งหมด การจัดองค์กรมีลักษณะรูปแบบ คือ หนังสือพิมพ์ซึ่งประกอบด้วยหัวหน้าบรรณาธิการ และมีแผนกบรรณาธิการทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และเกี่ยวกับต่างประเทศ

ด้วย

การควบคุมดูแลวารสารอรุณใหม่ อยู่ใต้การควบคุมดูแลของคณะโฆษณา
อบรมศูนย์กลางพรรคซึ่งเป็นองค์กร เสนาธิการของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และ
วารสารยังเป็นสมาชิกของสมาคมนักข่าวแห่ง สปป.ลาว

การจกจำหน่ายของวารสารอรุณใหม่ เนื่องจากเป็นวารสารราย
ไตรมาสจึงจำหน่ายให้ลูกค้าตามการสั่งจองในกำแพงนครเวียงจันทน์ด้วยราคา
เล่มละ 200 กีบ ส่วนต่างจังหวัดทางสารสารได้จ่ายค่าขนส่งเข้าเพิ่มเล่มละ 500 กีบ
และขาย 200 กีบ เหมือนอยู่เวียงจันทน์ สรุปแล้ววารสารนี้มีลักษณะแจกฟรี
หรือจำหน่าย/ขายราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิต เพราะพรรคเห็นว่าต้องการให้
สมาชิกพรรคได้อ่านได้ค้นคว้าจะเป็นประโยชน์อย่างมากอยู่แล้ว

(5) วารสาร "โฆษณา"

เริ่มดำเนินการปี ค.ศ. 1986 ซึ่งตรงกับระยะเตรียมการประชุมใหญ่
ครั้งที่ 4 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว นายคำกาย เวียงสุวรรณ หัวหน้า
บรรณาธิการวารสารคนแรกให้เหตุผลของการออกวารสารว่า "การออกวารสาร
คือความต้องการของพรรคโดยมีคำสั่งของคณะ เสนาธิการศูนย์กลางพรรค เพื่อเป็น
เอกสารรับใช้แก่การโฆษณาเผยแพร่และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับแนวทางและนโยบาย
ของพรรคเป็นต่อประชาชน เนื่องจากว่าผู้ที่ทำหน้าที่เผยแพร่แนวทางของพรรค
จำเป็นต้องใช้วารสารเฉพาะผู้ที่อยู่ในต่างจังหวัดที่ยังขาดหนังสือและ เอกสารต่าง ๆ
ซึ่งนายคำกาย เวียงสุวรรณ ยังให้เหตุผลเพิ่มว่า "ประเทศเรามีความยากใน
การคมนาคมขนส่ง และการไปรษณีย์ สื่อในการโฆษณาเผยแพร่ยังไม่มากพอ และ
ยังไม่ทันสมัย วิทยุกระจายเสียงอาจไปถึงแต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีเงินซื้อ
เครื่องรับฟังได้ วิทยุโทรทัศน์กระจายภาพและเสียงไปได้ในเขตตัวเมืองใหญ่
และเขตทุ่งเพียงเท่านั้น หนังสือพิมพ์ส่งไปไม่ถึง หรือถ้าไปถึงคนอ่านก็น้อย
เพราะจำนวนผู้อ่านออกเขียนได้มีน้อย และคนไม่ชอบอ่าน ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีสื่อ
อันหนึ่งคือวารสารโฆษณาเพื่อให้ผู้ทำการเผยแพร่แนวทางนโยบายของพรรค มี
เอกสารนำไปเผยแพร่ต่อประชาชนให้ทั่วถึงในขอบเขตที่กว้างเพื่อให้ประชาชนรู้
และ เข้าใจและปฏิบัติตามนโยบายของพรรคได้อย่างถูกต้อง"

ก่อนจะออกพิมพ์จำหน่ายต้องได้ใช้เวลาเตรียมการล่วงหน้าก่อน 3 เดือน

เพื่อค้นคว้าถึงบทบาทหน้าที่เป้าหมายของผู้อ่านและประกอบด้วยบุคลากรเข้าทำงาน
ในวารสารโดยมีการพิมพ์ออกทดลองเผยแพร่ 3 ฉบับ โดยแจกจ่ายให้พนักงาน
นักปาฐกถาไปใช้ก่อน ต่อมาเห็นว่ามิประโยชน์จึงพิมพ์ออกเป็นทางการ

วารสารมีรูปเล่มขนาด 11 x 19 ซม. ต่อมาไม่นานถึงปี 1990
ได้เปลี่ยนมาเป็นขนาด 17 x 21 ซม. ออกจำหน่ายรายไตรมาส จำนวน
2,000 ฉบับ และมีจำนวนหน้า 60 หน้า

ในระยะแรกได้ทดลองขายในราคาเล่มละ 200 กีบ ในร้านขายหนังสือ
แต่เห็นว่ามันไม่เหมาะ เพราะนี่เป็นเอกสารเผยแพร่จึงได้หันมาแจกจ่ายให้นัก
ปาฐกถาโดยไม่ได้เก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น พร้อมยังต้องได้เสียค่าขนส่งไปทาง
ไปรษณีย์ให้ลูกค้าที่อยู่ต่างจังหวัด

วารสารฉบับนี้มีนักวิชาการจำนวนหนึ่งมีความเห็นว่ามันไม่ควรออก เพราะ
เอกสารมีมากพอแล้วแต่เมื่อได้รับคำชี้แจงอธิบายจากผู้ใหญ่หลายคนให้เหตุผลว่ามัน
มีความจำเป็น เพราะมันทำบทบาทหน้าที่ไม่เหมือนวารสารและหนังสือพิมพ์อื่น ๆ
ตรงที่ว่ามีการวิเคราะห์อธิบายเนื้อหาและมีวิธีการเสนอที่ละเอียดเหมาะแก่นัก
ปาฐกถา ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจง่าย และสามารถนำไปเผยแพร่อธิบายได้
ง่ายขึ้น

ลักษณะเนื้อหาส่วนใหญ่ก็เป็น เอกสารมติคำสั่งและแผนนโยบายของพรรค
และบทเขียนจำนวนหนึ่งมาจากผู้ใหญ่นักบริหารระดับสูงที่เขียนมาเพื่อแสดงทัศนะ
แนวคิดและความริเริ่มต่าง ๆ ที่พรรคต้องการเผยแพร่แก่มวลชน

บรรณาธิการเคยมีความรู้ประสบการณ์ในงานเผยแพร่และโฆษณาชวนเชื่อ
มาก่อน แต่ไม่มีความรู้ด้านวิชาการหนังสือพิมพ์และวารสารจึงจำเป็นต้องได้อาศัย
ความร่วมมือจากนักวิชาการที่มีความรู้ความชำนาญและได้อาศัยเพื่อนบ้าน เช่น
เวียดนามมาช่วยด้านเทคนิค เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

วารสาร มีลักษณะเป็นเอกสารรายงานทางการเมือง ไม่มีคอลัมน์
ความบันเทิง และแหล่งเงินทุนและรายได้ทั้งหมด ยังต้องพึ่งรัฐบาล จึงทำให้
การจัดพิมพ์มีความล่าช้าและบุคคลที่ทำงานในวารสารมีรายได้ด้วยเงินเดือน
อย่างเดียว จึงขาดการกระตุ้นให้การทำงานไม่ได้ดีเท่าที่ควร

ที่ผ่านมวารสารได้มีความพยายามหาแหล่งรายได้ ด้วยการเสนอดึงดูด

เอาบริษัทที่ผลิตสินค้ามาลงโฆษณา แต่ปรากฏว่ามีจำนวนบริษัทที่สนใจโฆษณาน้อยมาก ที่มาสนับสนุนก็เห็นจะได้แก่ บริษัทปรุงยา เลข 2 และโรงงานเบียร์ลาว ได้เงินเดือนละเพียงประมาณ 200,000 กีบ หรือเท่ากับ 2,000 บาท (ไทย)

การจัดองค์การวารสารเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ประกอบด้วยหัวหน้าและพนักงานจำนวน 5-6 คน ซึ่งสังกัดคณะโฆษณาบรมศูนย์กลางพรรค โดยได้การชี้แนะและควบคุมดูแลของคณะดังกล่าวเหมือนวารสารอรุณใหม่

(6) วารสารสุวรรณพัฒนา

เริ่มดำเนินการเมื่อปี ค.ศ. 1994 เริ่มแรกก่อตั้งมีนายสินสะวงศ์ คุตไพฑูณ จบการศึกษาปริญญาเอกด้านสังคมวิทยาจากสหภาพโซเวียต เป็นหัวหน้าบรรณาธิการ ต่อมาได้โยกย้ายหน้าที่ไปรับหน้าที่ใหม่อยู่เวียงจันทน์ และมอบให้เป็นความรับผิดชอบของนายคำสิด พมมะจันทน์ จบการศึกษาปริญญาตรีด้านวรรณคดีจากเวียดนามเป็นหัวหน้าคนต่อมาจนถึงปัจจุบัน สุวรรณพัฒนามีกองบรรณาธิการประจำจำนวน 7 คน ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีด้านการข่าว การพิมพ์ วิชาภาษา ภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ที่เรียนจบจากโซเวียตและเวียดนาม

วารสารสุวรรณพัฒนาเป็นเครื่องและกระบอกเสียงของพรรคและอำนาจการปกครองท้องถิ่นแขวงสุวรรณเขต โดยมีจุดประสงค์โฆษณาเผยแพร่ แนะนำมหาชนในท้องถิ่นของตนจัดตั้งปฏิบัติมติคำสั่งแผนนโยบายและนโยบายของพรรคกฎหมายของรัฐเป็นผู้ชวนชวนปลุกระดมมหาชนชั้นคนปัญญาชน นักลงทุนนักพนักงานข้าราชการและประชาชนดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาแขวงสุวรรณเขตและเผยแพร่ตัวแบบหรือแบบอย่างผลงานบทเรียนที่ดีเด่นในด้านการพัฒนาจากต่างถิ่นภายในประเทศและต่างประเทศมาเผยแพร่สู่ประชาชนสุวรรณเขต

วารสารได้รับเงินสนับสนุนจากงบประมาณของแขวงสุวรรณเขต และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของคณะพรรคและเจ้าแขวงสุวรรณเขต

สุวรรณพัฒนาเป็นวารสารรายเดือนมีรูปเล่มขนาด 19 x 27 ซม. มีจำนวนหน้า 36-40 หน้า หน้าปกมักจะเป็นรูปนางสาวลาวเผ่าชนในแขวงสุวรรณเขตที่แต่งตัวด้วยชุดพื้นเมืองลาวด้วยรูปสี่ที่สวยงามน่าอ่าน หลังปกมักจะเป็นรูปภาพการโฆษณาทางศิลปะ วัฒนธรรมและภาพโฆษณาของบริษัทที่สนับสนุนวารสาร

จำนวนพิมพ์จำหน่าย 1,300 ฉบับและขายในราคา 500 กีบต่อเล่ม รายได้นอกจากจะได้จากงบประมาณของแขวงแล้วยังได้จากการจำหน่ายและโฆษณาสินค้า แต่ที่สำคัญผู้ใหญ่ในท้องถิ่นให้การสนับสนุนมาโดยตลอด จึงทำให้วารสารสามารถดำเนินการมาได้จนทุกวันนี้

(7) วารสารท่องเที่ยวเมืองลาว

องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ (ลาว) เป็นเจ้าของวารสารท่องเที่ยวเมืองลาว องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติสร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1989 ตามมติตกลงของนายกรัฐมนตรี เลขที่ 91/ปสล ลงวันที่ 5 ตุลาคม ปี ค.ศ.1989

วารสารท่องเที่ยวเมืองลาว เป็นวารสารรายไตรมาส เริ่มตีพิมพ์จำหน่ายเมื่อวันที่ 8.8.1997 โดยมีหัวหน้าและรองหัวหน้าองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติเป็นที่ปรึกษา มีนายผายทอง ดวงสุวรรณ รองหัวหน้าองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติเป็นบรรณาธิการใหญ่ และบรรณาธิการประจำกองบรรณาธิการ 6-7 คน

วารสารท่องเที่ยวเมืองลาวนำเสนอข้อมูลข่าวสารและสารคดีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ออกจำหน่ายเป็นประจำในเดือนมกราคม เมษายน กรกฎาคม และตุลาคม พิมพ์ออกจำหน่ายครั้งละ 1,200 เล่ม แจกจ่ายฟรี

จุดประสงค์หลักของ "ท่องเที่ยวเมืองลาว" คือ ส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในประเทศลาว เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและสร้างความรู้ความเข้าใจในประเทศลาวให้แก่กลุ่มเป้าหมายโดยมีนโยบายมุ่งเสนอข่าวสารข้อมูลเพื่อการท่องเที่ยวให้แก่ชาวลาวและชาวต่างประเทศที่เข้ามาเมืองลาวให้สนใจในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่สวยงาม การพักผ่อนและการเที่ยวชมสถานที่ที่น่าสนใจในด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะวัฒนธรรม โดยไม่มีการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวเพื่อหาความสำราญทางเพศและพยายามประชาสัมพันธ์สร้างภาพพจน์ที่ดีของประเทศลาวในทุกด้าน

ภาพถ่ายภายในเล่มเป็นจุดเด่นที่ทำให้วารสารท่องเที่ยวเมืองลาวเหนือกว่าวารสารฉบับอื่น ๆ เนื่องจากหัวหน้าบรรณาธิการเป็นคนที่เข้าใจดี มีความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยว และสามารถเลือกภาพที่สวยงามได้ด้วยภาพถ่ายของวารสารท่องเที่ยวเมืองลาวจึงเป็นภาพที่สวยงามมีศิลปะน่าสนใจ ส่วนการ

จัดรูปเล่ม การใช้ภาพประกอบปกเล่มและภายในเล่มก็ทำได้กลมกลืนน่าอ่านและใช้ระบบการพิมพ์ที่สวยงามและปราณีต

ลักษณะ เนื้อหาของวารสารท่องเที่ยวเมืองลาว นอกเหนือจากสารคดี บทความบทความวิจารณ์หรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นทัศนะหรือความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนเองซึ่งไม่ใช่ข้อคิดเห็นหรือทัศนะของกองบรรณาธิการและมีภาพถ่ายที่ผลิตขึ้นเองแล้ว วารสารยังได้รับความร่วมมือจากบรรดาผู้ประกอบการในแขนงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็ได้สนใจร่วมสนับสนุนด้วยการลงโฆษณาสินค้าและบริการ ซึ่งเป็นการช่วยภาระค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ได้ส่วนหนึ่ง

ปัจจุบันนี้ผู้อ่านส่วนใหญ่ให้ข้อคิดเห็นและเสนอแนะให้ปรับปรุงทั้งเนื้อหาสารรูปแบบและที่สำคัญให้แปลและจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและทางกองบรรณาธิการก็ได้เตรียมการเพื่อพิมพ์เป็นภาษาต่างประเทศในอนาคต เพื่อสะดวกแก่คนต่างประเทศที่สนใจท่องเที่ยวประเทศลาว

แหล่งเงินทุนและรายได้มาจากงบประมาณของรัฐบาลโดยสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้สนับสนุนและเงินรายได้จากบริษัทท่องเที่ยวลาวสนับสนุนด้านการพิมพ์และจัดแจกจ่ายลูกค้าต่าง ๆ

วารสารนี้อยู่ในการควบคุมขององค์การท่องเที่ยวลาว โดยมีสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ชี้แนะ

ผู้วิจัยขอสรุปรายชื่อและข้อมูลที่สำคัญของวารสารต่าง ๆ ในยุคที่ 3 ไว้เป็นตารางที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

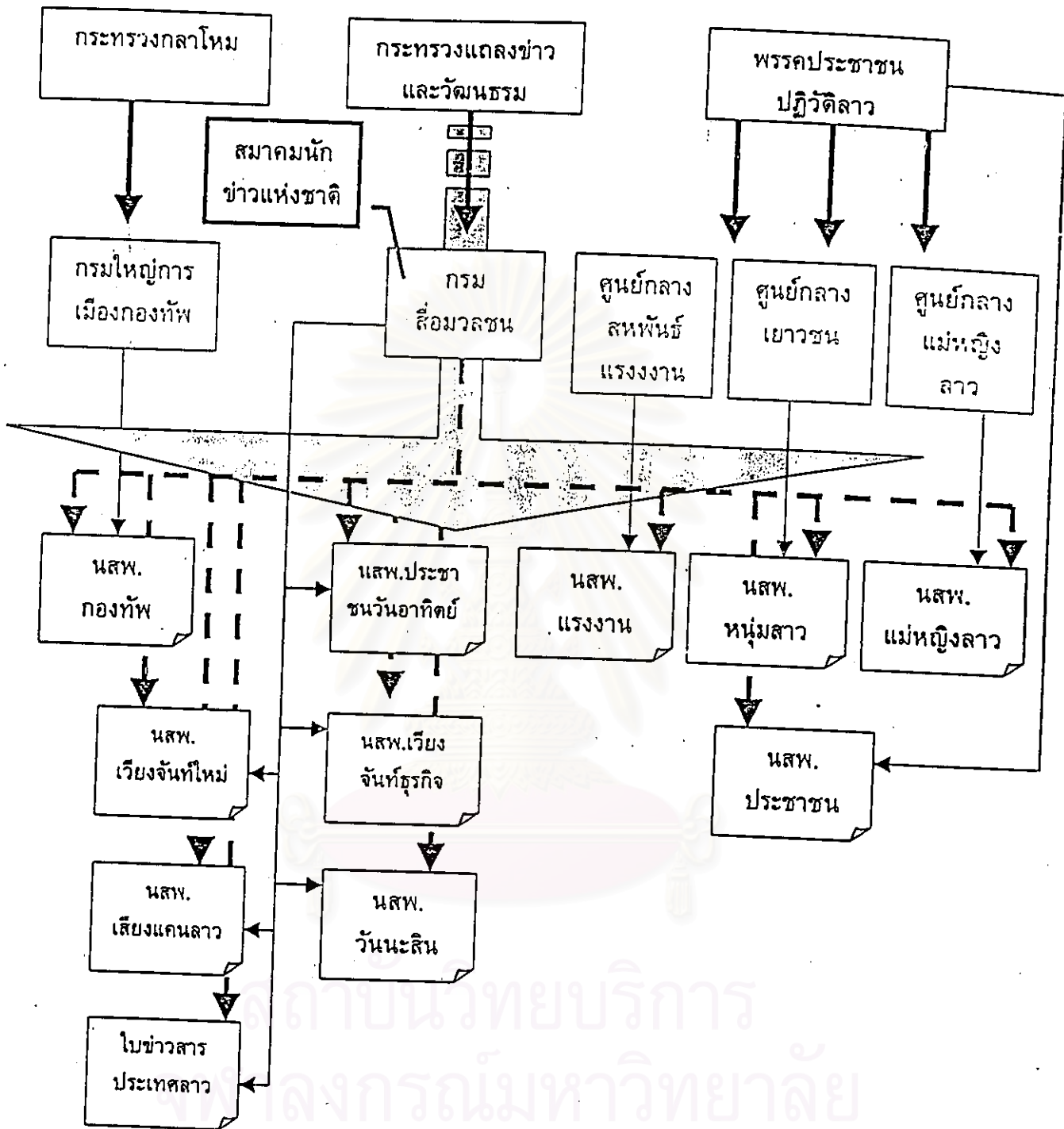
ชื่อวารสาร	ต้นสังกัด	วันสร้างตั้ง	ยอดผลิตภัณฑ์ (ฉบับ)	จำนวน หน้า	ราคา KIP	โทรศัพท์	บรรณาธิการ
รายเดือน							
1. วันนะสิน	กระทรวงแถลงข่าว	5.11.1979	1,500	60	350	2122425	นายเนิ่ง ชัยว่าง
2. เสียงแคนลาว	กระทรวงแถลงข่าว	0.03.1991	2,000	60	400	212106	นายจันดี เดือนสุวรรณ
3. สวรรณพัฒนา	แขวงสรณเขต	0.00.1994	1,300	40	500	212639	นายคำลิก ทรมจันท์
4. วิทยาศาสตร์	วิทยาลัยครูบ้านแกิน	03.04.1997	100		แจกฟรี	215364	นายคำแก้ว วงพิลา
5. จำปาใหม่	แขวงจำปาสัก		5,000		500	212069	
6. ลาวสร้างชาติ	ศูนย์กลางเนวเวลาวสร้างชาติ	27.08.1997	2,000	60	แจกฟรี	213764	นางดารา กัมลยา
7. ข่าวสารการเมืองการปกครอง	กรมการปกครอง	21.11.1996	200		แจกฟรี	213660	นายบุญมี สีจันทร์
8. ดิสคอร์ดลาว	บริษัทคอนแทกเอเชีย	12.06.1997	10,000		1,500	214407	นายสายคำ พรหมศักดิ์
ราย 2 เดือน							
9. อรุณใหม่	โฆษณาอบรมศูนย์กลาง	22.03.1985	2,000	60	200	413036	นายเวียงชัย สวลิต
10. ชาวบ้าน	กระทรวงศึกษาธิการ	00.00.1996	14,000	16	แจกฟรี	213980	นายสุคทสร ชัยอุดม
รายไตรมาส							
11. ศึกษาใหม่	กระทรวงศึกษาธิการ	01.01.1987	60	60	30	212338	นายสุกสุวรรณ พรคารา
12. สุขศึกษา	กระทรวงสาธารณสุข	01.01.1987	6		150	214039	นางสมใจ ทนสนา
13. โฆษณา	โฆษณาอบรม	27.12.1986	60	60	แจกฟรี	413028	นายคำคำย เวียงสุวรรณ
14. อาหารและยา	กระทรวงสาธารณสุข	01.07.1995	64		400	214013	

ตารางที่ 2 รายชื่อ และข้อมูลสำคัญของวารสารในยุคที่ 3

ชื่อวารสาร	ต้นสังกัด	วันสร้างตั้ง	ยอดผลิตภัณฑ์ (ฉบับ)	จำนวน หน้า	ราคา KIP	โทรศัพท์	บรรณาธิการ
15. ก่อสร้างพรรค	คณะจัดตั้งศูนย์กลาง	15.10.1993	2,000	64	300	413751	นายฤทธิ สีสูง
16. ธนาคารร่วมพัฒนา	กระทรวงการคลัง	25.07.1995	2,000		1,200	213328	นายคำตัน หอมสมบัติ
17. ธนาคารร่วมพัฒนา	ธนาคารร่วมพัฒนา	00.00.1993	20		แจกฟรี	213535	นายหน่อแก้ว มูนิง
18. วิทยเด็ก	กระทรวงแถลงข่าว		1,500		200	212425	นายทองใบ โทติสาร
19. ผู้แทนประชาชน	สภาแห่งชาติ	12.06.1996	2,000		แจกฟรี	413522	นายอเสศ แสงศึกษา
20. ห้องเที่ยวเมืองลาว	องค์การท่องเที่ยว	08.08.1997	1,200		แจกฟรี	213660	นายผาย ทองดวงสุวรรณ
21. กระสีกาป่าไม้	กระทรวงเกษตร	22.11.1994	400		แจกฟรี	812024	นายบุญเลิศ ดุมทอง
22. สื่อมวลชนลาว	กระทรวงแถลงข่าว	07.07.1995	1,000		500	212425	นายคำคลอง กองจงรา
23. ความสงบ	กระทรวงมหาดไทย	29.07.1997				415503	
24. สร้างครูคงโคก	กระทรวงศึกษาธิการ		2,000		แจกฟรี	413637	
25. ดอกจำปา	การบินลาว		2,000		แจกฟรี	412528	
26. ข่าวโบราณ	กระทรวงแถลงข่าว	00.00.1993	2,000		แจกฟรี	213029	นายบุญเลิศ ทำระจิก
27. มรดกล้านช้าง	กระทรวงแถลงข่าว		2,000		10 \$	212023	นายหมูนัน ลัดคนะวง

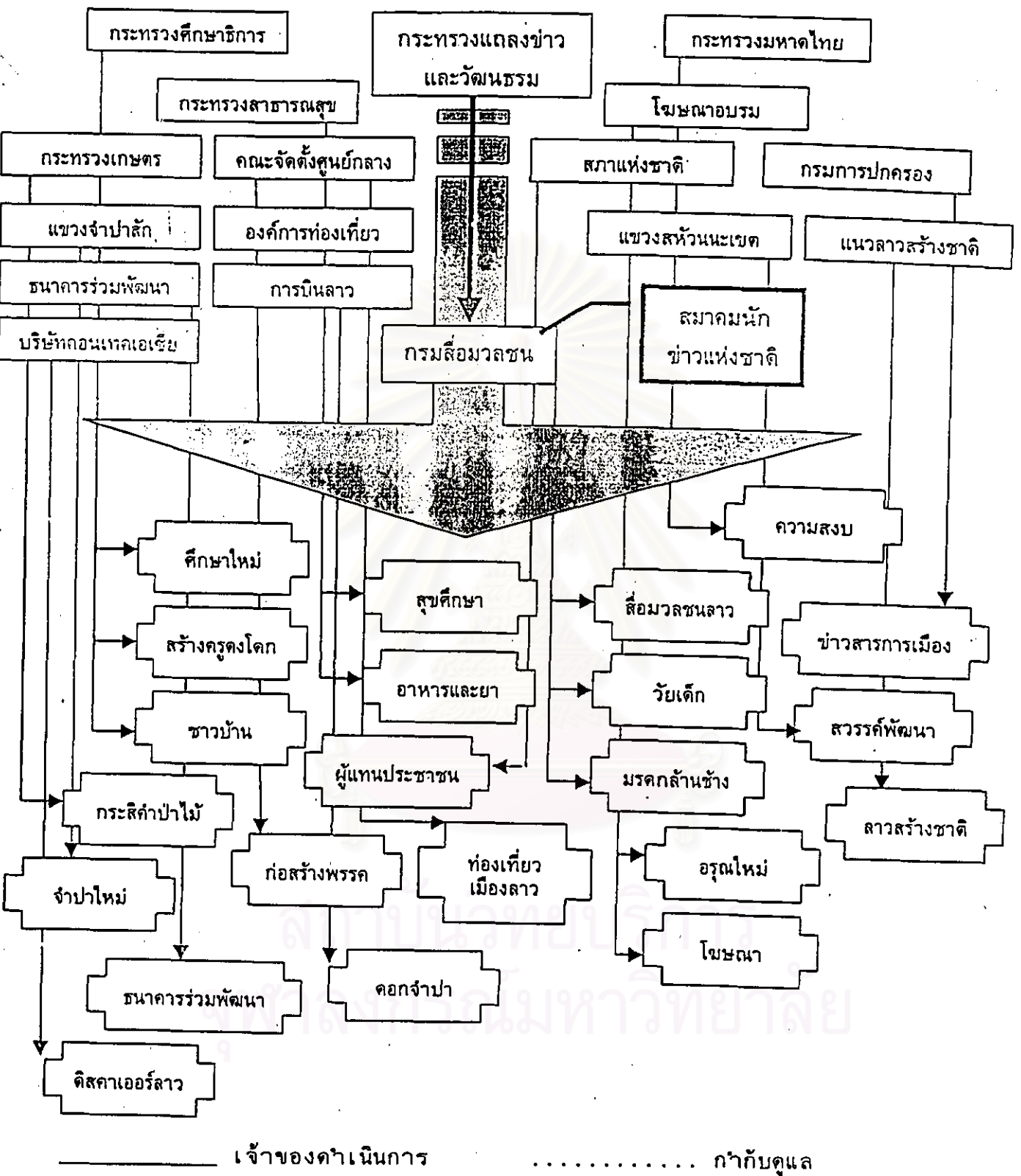
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 (ต่อ)

_____ เจ้าของคำเนินการ
 กำกับดูแล

แผนภูมิที่ 12 แสดงความสัมพันธ์ในสื่อหนังสือพิมพ์ลาวในยุคที่ 3

แผนภูมิที่ 13 แสดงความสัมพันธ์ภายในสื่อวารสารลาวในยุคที่ 3

1.2 สื่อวิทยุกระจายเสียง

ในปี ค.ศ. 1975 ประเทศลาวมีสถานีวิทยุกระจายเสียง จำนวน 6 สถานี เป็นสถานีวิทยุระบบ AM ทั้งหมด ซึ่งแต่ละสถานีก็พยายามเสนอรายการที่เป็นสาระประโยชน์แก่ประชาชน รวมทั้งด้านการประชาสัมพันธ์สนองข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ แก่ประชาชน สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติซึ่งเป็นของรัฐบาล และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมลาวซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบสื่อประเภทต่าง ๆ

ภายหลังสถาปนาสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พรรคและรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ได้เห็นประโยชน์และความสำคัญของวิทยุกระจายเสียงได้มีการสนับสนุนให้กิจการวิทยุกระจายเสียงของลาว ได้ปรับปรุงกำลังเครื่องส่งด้านรายการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานวิทยุ ได้ขยายสถานีวิทยุกระจายเสียงหลายแห่ง ทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นเป็นระดับมา จนกระทั่งปัจจุบันมีสถานีวิทยุกระจายเสียง ตั้งอยู่ในส่วนต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของประเทศ รวม 10 จังหวัด จำนวน 15 สถานี เป็นระบบ AM 10 สถานี และระบบ FM 5 สถานี

ตลอดระยะเวลา 20 กว่าปีที่ผ่านมารายการวิทยุกระจายเสียงก็ได้มีการพัฒนาควบคู่กันไปกับการขยายงานด้านเทคนิค สำหรับสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศลาวที่นครหลวงเวียงจันทน์ซึ่งเป็นสถานีหลักหรือสถานีแม่ข่ายก็ได้มีการเพิ่มการบริการออกอากาศสำหรับผู้ฟังในประเทศวันละ 3 ภาค หรือ 3 รายการ คือ รายการออกอากาศภาคเช้าวันละ 6 ชั่วโมง เริ่มตั้งแต่ 5.00 น.-11.00 น. รายการออกอากาศภาคเที่ยงเริ่มตั้งแต่ 11.00 น.-14.30 น. และรายการออกอากาศภาคค่ำเริ่มตั้งแต่เวลา 16.30 น.-22.00 น.

นอกจากรายการข่าวทั่วไป รายการวัฒนธรรม สังคม และสารคดี ความบันเทิงต่าง ๆ แล้ว ยังมีรายการวิทยุเพื่อผู้ฟังเฉพาะกลุ่ม เช่น รายการภาษากัมพู รายการภาษาม้ง (ชาวเขา) รายการข่าวตามเหตุการณ์ (6.00 น.-6.30 น.) รายการกองทัพประชาชนลาว รายการเพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ รายการเพื่อแม่หญิงลาว (สตรีลาว) รายการเพื่อเยาวชนลาว (หนุ่มลาว) รายการเพื่อชาวกสิกร และรายการบันเทิงต่าง ๆ

สัดส่วนของรายการเสนอข่าวของสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติ คือ

ข่าวภายในประเทศ (ข่าวท้องถิ่น) 83.4 % ข่าวต่างประเทศประมาณ 16.6 % ของรายการข่าวทั้งหมด ข่าวต่างประเทศจะได้มาจาก 2 แหล่ง ต้นตอคืออ่านตามใบข่าวสารประเทศลาว (KPL) และกองบรรณาธิการข่าวต่างประเทศของสถานีวิทยุกระจายเสียงทำเองโดยติดตามรับฟังข่าวจากวิทยุกระจายเสียงต่างประเทศมาแปลและออกอากาศในเวลาต่อมา แต่โดยเฉลี่ยแล้ว รายการต่าง ๆ ที่ออกอากาศแต่ละวันนั้นทางสถานีจะผลิตเองประมาณ 90 % ส่วนอีก 10 % ของรายการคือได้มาจากภายนอก แน่หน่อนว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมของแต่ละระยะเวลาที่แตกต่างกัน

รายการวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติเป็นที่นิยมของผู้ฟังมากกว่า คือ รายการข่าวทั่วไป (ข่าวภายในประเทศ) รายการข่าวตามเหตุการณ์ รายการวรรณคดีและรายการละครวิทยุ และเป้าหมายที่ฟังรายการต่าง ๆ เหล่านั้นจะมีความแตกต่างตามเพศและวัย ความนิยมของผู้ฟังวิทยุกระจายเสียงยังขึ้นกับวิธีนำเสนอและบุคลิกของผู้ดำเนินรายการด้วย

ปัจจุบัน (ค.ศ. 1998) นอกจากสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติซึ่งเป็นระบบ AM ที่ดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 และเป็นสถานีที่มีกำลังส่งสูงที่สุดเท่าที่มีในลาว คือ 200 KW และมีวงรัศมีกระจายเสียงไปไกลกว่าหมื่นถึง 400 km แล้วรัฐบาลลาวยังได้ใช้ความพยายามสร้างและประกอบอุปกรณ์ให้แก่วิทยุต่าง ๆ เช่น

ในส่วนกลางได้สร้างสถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ FM ขึ้นด้วยกำลังแรงส่ง 20 kw และสามารถกระจายเสียงไปได้ในรัศมี 150 km ซึ่งเป็นความก้าวหน้าและเพิ่มสื่อกระจายเสียงให้ผู้รับสามารถเลือกรับสารได้ดีกว่าเดิม สามารถได้ยินเสียงที่ชัดเจนและมีสาระ เนื้อหาหลากหลายขึ้นอีก

สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติได้ทำการปรับปรุงด้านเทคนิคอื่น ๆ เช่น ปรับปรุงกำลังส่งเครื่องส่งภาค AM และ FM ควบคู่กันไป และติดตั้งเครื่องควบคุมระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการออกอากาศ และในอนาคตกำลังมีโครงการขยายเครือข่ายวิทยุกระจายเสียงระบบ FM โดยปรับปรุงคุณภาพของการรับฟังด้วยเทคนิคระบบสเตอริโอสมบรูณ์แบบต่อไป

การกระจายเสียงภาคต่างประเทศ ซึ่งใช้ระบบการส่งกระจายเสียงคลื่นกลาง (AM) เพื่อเป็นสื่อในการเผยแพร่ข่าวสาร บทบาท และการดำเนินงาน

ของรัฐบาลลาว ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคม เสริมสร้างความสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน และนานาชาติ การให้ความเข้าใจที่ถูกต้องและสร้างภาพพจน์ที่ดีแก่ผู้ฟังชาวต่างประเทศ

การกระจายเสียงภาคต่างประเทศของประเทศลาว ได้เริ่มออกอากาศเมื่อปี ค.ศ. 1965 ด้วยภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ในระหว่างสงครามอินโดจีน ได้มีการเพิ่มภาษาเวียดนามไทยและเขมรขึ้นตามลำดับ แต่ต่อจากนั้นมาก็ได้ปรับปรุงรายการสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคต่างประเทศให้ดีขึ้นตลอดมา

ในปัจจุบัน สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติมี รายการภาคภาษาต่างประเทศ ส่งกระจายเสียงเป็นภาษาต่าง ๆ วันละ 5 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส ไทย เวียดนาม และเขมร รวมออกอากาศวันละ 2 ชั่วโมง 30 นาที ด้วยเครื่องส่งคลื่นกลางขนาด 1030 กิโลวัตต์ และ 10 กิโลวัตต์ มีสถานีเครื่องส่งอยู่ที่นครหลวงเวียงจันทน์

ในส่วนภูมิภาคหรือส่วนท้องถิ่นนั้น นอกจากการปรับปรุงสถานีเก่าที่มีแล้ว ยังได้สร้างเสริมเติมแต่งสถานีต่าง ๆ ดังนี้

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของกำแพงนครเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นกระบอกเสียงของคณะพรรคและผู้บริหารของกำแพงนครเวียงจันทน์ เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 ด้วยกำลังส่ง 1 kw และสามารถแพร่กระจายเสียงในรัศมี 400 km ทำให้ผู้ฟังในกำแพงเวียงจันทน์ แขวงเวียงจันทน์ แขวงบรีคำไซ์ สามารถได้รับข้อมูลข่าวสารเพิ่มมากขึ้น

- สถานีวิทยุกระจายเสียงของแขวงอุคมชัย ระบบ AM เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 มีกำลังส่ง 1 kw ด้วยกำลังส่ง 15 km และถึงปี ค.ศ. 1994 ได้เพิ่มระบบ FM ด้วย กำลังส่ง 100 W และสามารถแพร่กระจายเสียงไปได้ 20 km ทำให้ประชาชนทั้งในแขวงอุคมชัย และแขวงใกล้เคียงเช่น แขวงพงสาลี และแขวงหลวงน้ำทาที่ยังไม่มีวิทยุกระจายเสียงก็สามารถได้ยินข่าวคราวต่าง ๆ

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ FM ของแขวงไซยะบูลี เริ่มดำเนินการในวันที่ 25 มิถุนายน 1994 ด้วยกำลังส่ง 100 W และมีรัศมีกระจายเสียงไปได้ 20 km ซึ่งเป็นปัจจัยใหม่ของแขวงที่ประชาชนสามารถได้ฟังวิทยุกระจายเสียงของลาวซึ่งเมื่อก่อนเคยได้ยินแต่วิทยุกระจายเสียงของต่างประเทศ (ไทย)

- สถานีวิทยุกระจายเสียงของแขวงหลวงพระบาง มีด้วยกัน 3 ระบบ AM และ SW เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1969 ด้วยกำลังส่ง 2.5 kw และ 1 kw ตามลำดับ และสามารถแพร่กระจายเสียง 30-400 km นอกนั้นยังได้สร้างสถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ FM ขึ้นเป็นแห่งที่ 3 ในปี ค.ศ.1994 ด้วยกำลังส่ง 100 W และมีการแพร่กระจายเสียงไปได้ 20 km สถานีวิทยุกระจายเสียงของแขวงหลวง ทำให้ประชาชนในหลายแขวงใกล้เคียงสามารถรับฟังได้อย่างชัดเจนและมีเนื้อหาสาระหลากหลายที่น่าสนใจ เพราะเป็นแขวงที่เก่าแก่และมีการส่งเสริมและอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของชาตินลาว ทั้งยังได้รับเกียรติเป็นเมืองมรดกของโลกด้วย

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของแขวงเชียงขวางเริ่มดำเนินการในวันที่ 05 พฤษภาคม 1976 ด้วยกำลังส่ง 1 kw และกระจายเสียงในวงรัศมี 15 km ประชาชนอ้อมแอ้มตัวเมืองโพนสวรรค์ เมืองคูน และเมืองคำสามารถรับฟังได้

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของแขวงหัวพันเริ่มดำเนินการในวันที่ 2 ธันวาคม 75 ด้วยกำลังส่ง 1 kw และกระจายเสียงไป 12 km

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของแขวงคำม่วน เริ่มดำเนินการปี ค.ศ.1996 ด้วยกำลังส่ง 25 kw และสามารถกระจายเสียงไปในรัศมี 200 km ถือเป็นสถานีวิทยุกระจายเสียงเขตภาคกลางที่มีกำลังแรงส่งพอสมควร ประชาชนสามารถรับฟังได้ชัดเจนที่เป็นของลาว เนื่องจากว่าเมื่อก่อนประชาชนที่มีเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงนั้นจะได้รับฟังแต่เสียงของต่างประเทศ (ไทย)

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของแขวงสุวรรณเขต เริ่มดำเนินการในปี ค.ศ.1975 ด้วยกำลังส่ง 20 kw และกระจายเสียงในวงรัศมี 100 km เป็นอีกสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งหนึ่งในภาคกลางของลาวที่ประชาชนสามารถได้รับข่าวสารข้อมูลความรู้และความบันเทิงจากวิทยุกระจายเสียงของลาว

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ AM ของแขวงจำปาสักเริ่มดำเนินการปี ค.ศ.1968 ด้วยกำลังส่ง 10 kw และกระจายเสียงในวงรัศมี 45 km แต่ก็สามารถทำให้ประชาชนในเขตภาคใต้ของลาวรับฟังวิทยุกระจายเสียงได้ เช่น ประชาชนในแขวงสาละวัน แขวงเซกอง และอัตตะปือ

- สถานีวิทยุกระจายเสียงระบบ FM และ AM ของเขตหลัก 20 (แขวงบริคำไซ) เริ่มดำเนินงานปี ค.ศ. 1990 และ 1994 ตามลำดับ ด้วยกำลังส่ง 500 w และ 1 kw และมีกำลังส่ง 15 km - 80 km ทำให้ประชาชนในเขตภาคกลางของลาวใกล้พรมแดนติดกับประเทศเวียดนามมากที่สุดสามารถมีวิทยุรับฟังได้มากกว่าเขตอื่น ๆ ของประเทศ

นอกจากสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติที่มีอยู่ในส่วนกลางแล้ว สถานีวิทยุกระจายเสียงทั้งหมดที่กล่าวมานั้น เป็นสถานีวิทยุกระจายเสียงของแขวง (จังหวัด) คือ เป็นกระบอกเสียงและเป็นเครื่องมือของคณะพรรคแขวงและของเจ้าแขวงแต่ละแขวง การควบคุมและการบริหารจัดการแต่ละสถานีนั้น นอกจากคณะพรรคแต่ละแขวงที่มีสถานีนั้นเป็นผู้ควบคุมบัญชาแล้ว กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมก็เป็นผู้ควบคุม เช่น การแต่งตั้งหัวหน้าสถานี การอนุมัติเงินงบประมาณซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ ส่วนแขวงนั้นมีหน้าที่ดูแลการดำเนินงานของหัวหน้าและพนักงานประจำสถานีและรับผิดชอบในการปลูกสร้างและซ่อมแซมอาคารสถานที่ของสถานี ส่วนเงินเดือนของพนักงานทั้งหมดเป็นภาระของกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม

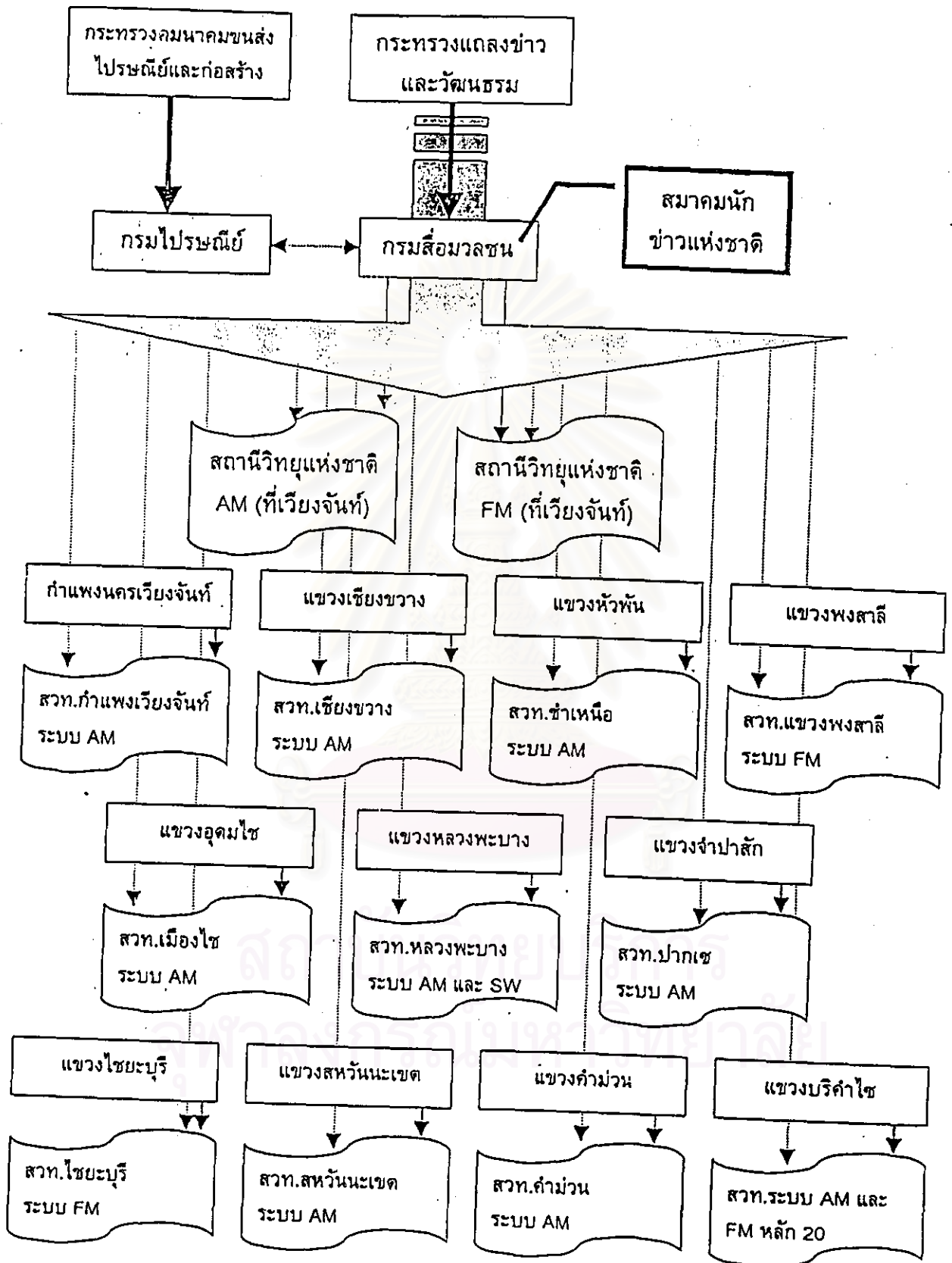
การกระจายเสียงของแต่ละสถานีวิทยุกระจายเสียงของท้องถิ่นนั้น ปัจจุบันลาวยังไม่มีข้อกำหนดอย่างเป็นรายลักษณ์อักษรต้องให้ทุกสถานีถ่ายทอดสดจากวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติ แต่อย่างไรก็ดี แต่ละสถานีก็ได้พยายามถ่ายทอดสดเพื่อกระจายไปให้ประชาชนในท้องถิ่นของตนได้รับทราบเหตุการณ์จากการเสนอข่าวของวิทยุแห่งชาติ เฉพาะรายการของสถานีวิทยุกระจายเสียงของแต่ละท้องถิ่นนั้นก็ยังไม่มีการกำหนดแน่นอนตายตัวว่าจะออกอากาศวันหนึ่งกี่ชั่วโมงยังผลิตรายการและออกอากาศตามสะดวกวันใดมีข่าวมากก็ออกอากาศไม่มีก็เอารายการเพลงมาออกอากาศแต่โดยปกติแล้ว แต่ละสถานีจะเริ่มกระจายเสียง ตั้งแต่เวลา 6.00 น.-7.30 น. เพราะช่วง 7.30 น. เป็นช่วงภาคข่าวทั่วไปของสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องให้ถ่ายทอดสด สำหรับภาคเที่ยงจะเริ่มตั้งแต่ เวลา 11.00 น.-13.00 น. และภาคเย็นเริ่มออกอากาศตั้งแต่เวลา 17.00 น.-19.30 น.

เนื่องจากสถานีวิทยุกระจายเสียงของแต่ละแขวงมีความยากและขาดแคลนหลายด้านไม่ว่าจะเป็นบุคลากร (ทั้งนักข่าว บรรณาธิการ นายช่างเทคนิค)

เครื่องมืออุปกรณ์ เครื่องส่งที่เก่าแก่หลายสมัยจึงทำให้การกระจายเสียงยังไม่เป็นปกติ แต่ก็ได้ออกอากาศรายการต่าง ๆ ทั้งด้านความรู้ วิชาการ สารคดี ความบันเทิง การเกษตร การศึกษา เป็นต้น ในการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลแก่ประชาชนทั่วไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

_____ เจ้าของค่าเนินการ

..... กำกับดูแล

1.3 สื่อโทรทัศน์

โทรทัศน์เป็นเครื่องมือสื่อสารมวลชนที่มีบทบาทสำคัญในการประชาสัมพันธ์ โทรทัศน์มีคุณลักษณะที่เด่นและได้เปรียบสื่อมวลชนอื่น ๆ อีกหลายประเภทตรงที่ โทรทัศน์สามารถนำเอาทั้งภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และเสียงมาแพร่สู่ประชาชนนับ เป็นจำนวนแสน จำนวนล้าน โดยที่ประชาชนพักผ่อน นิ่งนอน รับชมอยู่ภายในบ้าน เรือนของตนเองอย่างสะดวกสบาย คุณลักษณะเด่นข้อนี้ทำให้โทรทัศน์มีสภาพคล้าย เป็นการรวมเอาสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ทั้ง 3 ประเภทมารวมกันเข้าไว้ใน สิ่งเดียวกัน คือ ทั้งภาพยนตร์ วิทยุกระจายเสียง และหนังสือพิมพ์ สามารถให้ทั้ง ข่าวสาร ความรู้ และสาระบันเทิงด้วยภาพ แสง เสียง และสีที่สดใสสวยงามถึง ภายในบ้าน ฉะนั้น จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า เหตุใดโทรทัศน์จึงได้รับความนิยม และสนใจอย่างกว้างขวางแพร่หลายจากมหาชนทั่วโลก ยิ่งในปัจจุบันเป็นยุคของ โทรทัศน์สีด้วยแล้ว โทรทัศน์ก็ยิ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจได้เพิ่มมากขึ้นอีกเป็นทวีคูณ ประชาชนสามารถรับชมรายการต่าง ๆ ได้ไกลเคียงตามสภาพความเป็นจริง ของธรรมชาติเพิ่มมากยิ่งขึ้น เช่น สารคดีท่องเที่ยวจากโทรทัศน์ ผู้ชมจะตื่นไปกับ สีเส้นตามธรรมชาติที่สวยงามของทิวทัศน์และสถานที่ต่าง ๆ ให้ความเพลิดเพลิน

ในบรรดาสื่อมวลชนทั้งหมด มีแต่สื่อวิทยุโทรทัศน์เท่านั้นที่มีอายุอ่อนกว่า อายุของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและได้สร้างขึ้นในช่วงท้ายของยุค จินตนาการเก่าต่อในยุคจินตนาการใหม่ คือวันที่ 1 ธันวาคม 1983 ถือว่าวิทยุ โทรทัศน์ของลาวยังอยู่ในระยะแรกของความเจริญเติบโตแล้วก็ได้นำเอาระบบสีมาใช้เพื่อให้ทันต่อความทันสมัยของยุคใหม่ ปัจจุบันนี้มีสถานีวิทยุโทรทัศน์ 17 แห่ง เป็น ของส่วนกลาง 2 แห่ง และของส่วนท้องถิ่น 15 แห่ง คือ

- สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ ช่อง 9 ตั้งอยู่เวียงจันทน์ เริ่มดำเนินการ เมื่อวันที่ 01 ธันวาคม 1983 มีกำลังส่ง 5 kw และสามารถแพร่ภาพและเสียง 100 km และมีจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์และเครื่องรับดาวเทียมมากกว่าจังหวัด ต่าง ๆ ในทั่วประเทศ เพราะยังไม่สามารถสำรวจประเมินผลได้ว่ามีจำนวนเท่าใด

- สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 ตั้งอยู่นครเวียงจันทน์ เริ่มดำเนินการใน วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1995 มีกำลังส่ง 10 kw และสามารถแพร่ภาพและเสียงไปได้ 140 kw

สำหรับสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 นั้น ได้ดำเนินการจัดตั้งสถานีครั้งแรกขึ้นเมื่อวันที่ 08 เมษายน 1994 โดยความร่วมมือระหว่างลาวและบริษัทชินวัตของไทย ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ระบบสีแห่งที่ 2 ของลาว นายคำแสน พงสา หัวหน้าสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างสถานีโทรทัศน์แห่งนี้ว่า "การสร้างสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 นี้เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติสัญญาแม่ของบริษัทชินวัตในการดำเนินการด้านโทรคมนาคมอยู่ลาว เขาเลยเสนอร่วมทุนกับลาวสร้างสถานีวิทยุโทรทัศน์อยู่ลาว เรียกว่า IBC ช่อง 3 โดยฝ่ายบริษัทเป็นผู้ลงทุนด้านการประกอบอุปกรณ์เครื่องจักรและนักวิชาการด้านเทคนิคทั้งหมดส่วนฝ่ายลาวจะรับผิดชอบด้านบุคลากรการควบคุมด้านเนื้อหาของรายการต่าง ๆ แต่ผ่านการดำเนินการเป็นเวลาดำเนินการปฏิบัติสัญญาในบางด้านไม่เป็นไปตามข้อกำหนดไว้ และที่สำคัญคือฝ่ายบริษัทได้คำนึงถึงผลกำไรทางธุรกิจ หรือตามหลักการธุรกิจแล้วเห็นว่าอาจจะไม่สามารถถอนทุนคืนได้ในระยะเวลาที่กำหนด จึงตัดสินใจถอนซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาเดียวกันกับการสร้างและดำเนินการด้านสื่อโทรทัศน์ของชินวัตจึงอยู่ที่พนมเปญแห่งกำพูชา และมาถึงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1995 ทางบริษัทชินวัตได้มอบโอนสถานีแห่งนี้ให้ลาวจัดการเองทั้งหมด และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทางการลาวได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่และพนักงานเทคนิคเข้าสืบท่อดำเนินการจนเท่าทุกวันนี้"

สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 นอกจากการเสนอข่าวสารข้อมูลความรู้แล้ว ยังได้รับอนุญาตให้มีรายการบันเทิงและโฆษณาสินค้ามากกว่าสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติช่อง 9 ทำให้ประชาชนชาวนครหลวงเวียงจันทน์สามารถรับชมโทรทัศน์สีได้อย่างชัดเจนและมีภาพที่สวยงาม มีหลากหลายรายการที่มีสาระเนื้อหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจ

- สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 และช่อง 3 เป็นองค์กรสื่อมวลชนแขนงหนึ่งมีสถานะ เทียบเท่ากรมหนึ่งและขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมโดยมีกรมสื่อมวลชนเป็นผู้ดูแลด้านต่าง ๆ

- แต่ละสถานีมีหัวหน้าสถานี 1 คน และรอง 2 คน โดยได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ประกอบหน่วยงานหลักคือ หน่วยงานจัดรายการ หน่วยงานข่าว หน่วยงานเทคนิค หน่วยงานธุรกิจ และนอกจากนั้นเป็นพนักงานในส่วนต่าง ๆ

สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 ออกอากาศทุกวัน ซึ่งภาคเช้าเริ่มตั้งแต่เวลา

6.00 น.-12.00 น. และภาคบ่าย-ค่ำ เริ่มตั้งแต่ 16.00 น.-22.00 น.

เว้นรายการพิเศษและการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาอาจจะแต่ยาวเวลานานกว่านี้ แต่ไม่ได้มีข้อกำหนดอย่างละเอียด

รายการออกอากาศส่วนใหญ่จะเป็นการรายงานข่าวสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม การศึกษาและข่าวการเมืองจะมากกว่าข่าวอื่น ๆ นอกนั้นยังมีข่าวบันเทิง และข่าวบริการสังคมด้วย

รายได้ของสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 และ 3 จะได้จากงบประมาณของรัฐบาลและจากการโฆษณาสินค้า แต่มีจำนวนน้อยมาก

- สำหรับสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 จะออกอากาศทุกวัน เช่น วันจันทร์-ศุกร์ เริ่มตั้งแต่ 12.00 น.-16.00 น. และภาคค่ำเริ่มตั้งแต่ 18.00 น.-22.00 น. สำหรับวันเสาร์และวันอาทิตย์เริ่มตั้งแต่ 12.00 น.-22.00 น.

- รายได้ของสถานีนอกจากรายได้จากงบประมาณที่รัฐสนับสนุนแล้ว ทางสถานียังได้จากการโฆษณาสินค้าและบริการสังคมและมีหลายบริษัทที่สนับสนุนการผลิตรายการ เช่น รายการ "แม่หญิงวันนี้" และรายการบันเทิงต่าง ๆ ก็มีบริษัทให้ความสนับสนุนมาโดยตลอด

ปัจจุบันนี้สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 3 พบความยุ่งยากหลายประการ คือ ขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญด้านวิชาการ ขาดเงินทุนเพื่อซื้ออุปกรณ์มาเปลี่ยนแทนเครื่องที่เก่า

นอกจากสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 และ 3 ที่ตั้งอยู่ในนครเวียงจันทน์แล้ว รัฐบาลลาวได้พยายามขยายสถานีวิทยุโทรทัศน์ไปยังแขวงต่าง ๆ ดังนี้

(1) สถานีโทรทัศน์ช่อง 10 สร้างขึ้นเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 1993 อยู่แขวงหลวงน้ำทา มีกำลังส่ง 10 w มีรัศมีแพร่ภาพได้ 5 km และมีเครื่องรับดาวเทียม 245 เครื่อง (ทั่วแขวง)

(2) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 5 แขวงบ่อแก้ว เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 18 สิงหาคม 1996 ด้วยกำลังส่ง 300 w แพร่ภาพไปได้ในขอบเขต 30 km ปัจจุบันทั่วแขวงมีเครื่องรับดาวเทียม 36 เครื่อง

(3) สถานีวิทยุโทรทัศน์แขวงพงสาลี ช่อง 7 เริ่มดำเนินการในวันที่

15 กรกฎาคม 1994 มีกำลังส่ง 300 W สามารถแพร่ภาพและเสียงไปได้ในขอบเขต 30 km และในแขวงยังมีเครื่องรับดาวเทียม 350 เครื่อง

(4) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 5 ของแขวงอุดมชัย เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 22 กันยายน 1994 มีกำลังส่ง 100 W สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ในวงรัศมี 14 km และยังมีเครื่องรับดาวเทียม 450 เครื่อง

(5) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 7 ของแขวงไซยะบูลี เริ่มดำเนินการในวันที่ 28 สิงหาคม 1996 มีกำลังส่ง 300 W มีเครื่องรับโทรทัศน์ 2,396 เครื่อง และมีเครื่องรับดาวเทียม 53 เครื่อง

(6) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 6 ของแขวงหลวงพระบาง เริ่มดำเนินการในวันที่ 05 ธันวาคม 1990 มีความแรงส่ง 10 W และมีเครื่องรับโทรทัศน์ 1,103 เครื่อง และมีเครื่องรับดาวเทียม 673 เครื่อง

(7) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 4 ของแขวงเชียงขวาง เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 1994 มีกำลังส่ง 300 W สามารถแพร่ภาพและเสียงในขอบเขต 30 km และมีเครื่องรับดาวเทียม 34 เครื่อง

(8) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 7 ของแขวงหัวพัน (ซำเหนือ) มีกำลังส่ง 100 W เริ่มดำเนินการในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1994 มีรัศมีแพร่ภาพและเสียง 10 km และยังมีเครื่องรับดาวเทียม จำนวน 482 เครื่อง

(9) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 6 ของแขวงคำม่วน เริ่มดำเนินการในวันที่ 31 ธันวาคม 1997 มีกำลังส่ง 2 kw และสามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 10 km และยังมีเครื่องรับดาวเทียม 37 เครื่อง

(10) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 12 ของแขวงสะหวันนะเขต เริ่มดำเนินการในวันที่ 01 พฤษภาคม 1988 มีกำลังส่ง 1 kw สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 60 km มีเครื่องรับโทรทัศน์ 12,994 เครื่อง และมีเครื่องรับดาวเทียม 9 เครื่อง

(11) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 ของแขวงจำปาสัก เริ่มดำเนินการในวันที่ 08 พฤศจิกายน 1995 มีความแรงส่ง 1 kw สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 60 km และมีเครื่องรับดาวเทียม 180 เครื่อง

(12) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 6 ของแขวงสาละวัน เริ่มดำเนินการในวันที่ 17 ตุลาคม 1995 มีความแรงส่ง 300 w สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 30 km มี

เครื่องรับโทรทัศน์ 3,930 เครื่อง และเครื่องรับดาวเทียม 9 เครื่อง

(13) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 ของแขวงเซกอง เริ่มดำเนินการในวันที่ 04 ธันวาคม 1994 มีกำลังส่ง 300 w สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 20 km มีเครื่องรับโทรทัศน์จำนวน 102 เครื่อง และเครื่องรับดาวเทียม 12 เครื่อง

(14) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 7 ของแขวงอัตตะปือ มีกำลังส่ง 100 w เริ่มดำเนินการในวันที่ 01 กันยายน 1994 สามารถส่งภาพและเสียงได้ 14 km มีเครื่องรับโทรทัศน์ 300 เครื่อง และเครื่องรับดาวเทียม 31 เครื่อง

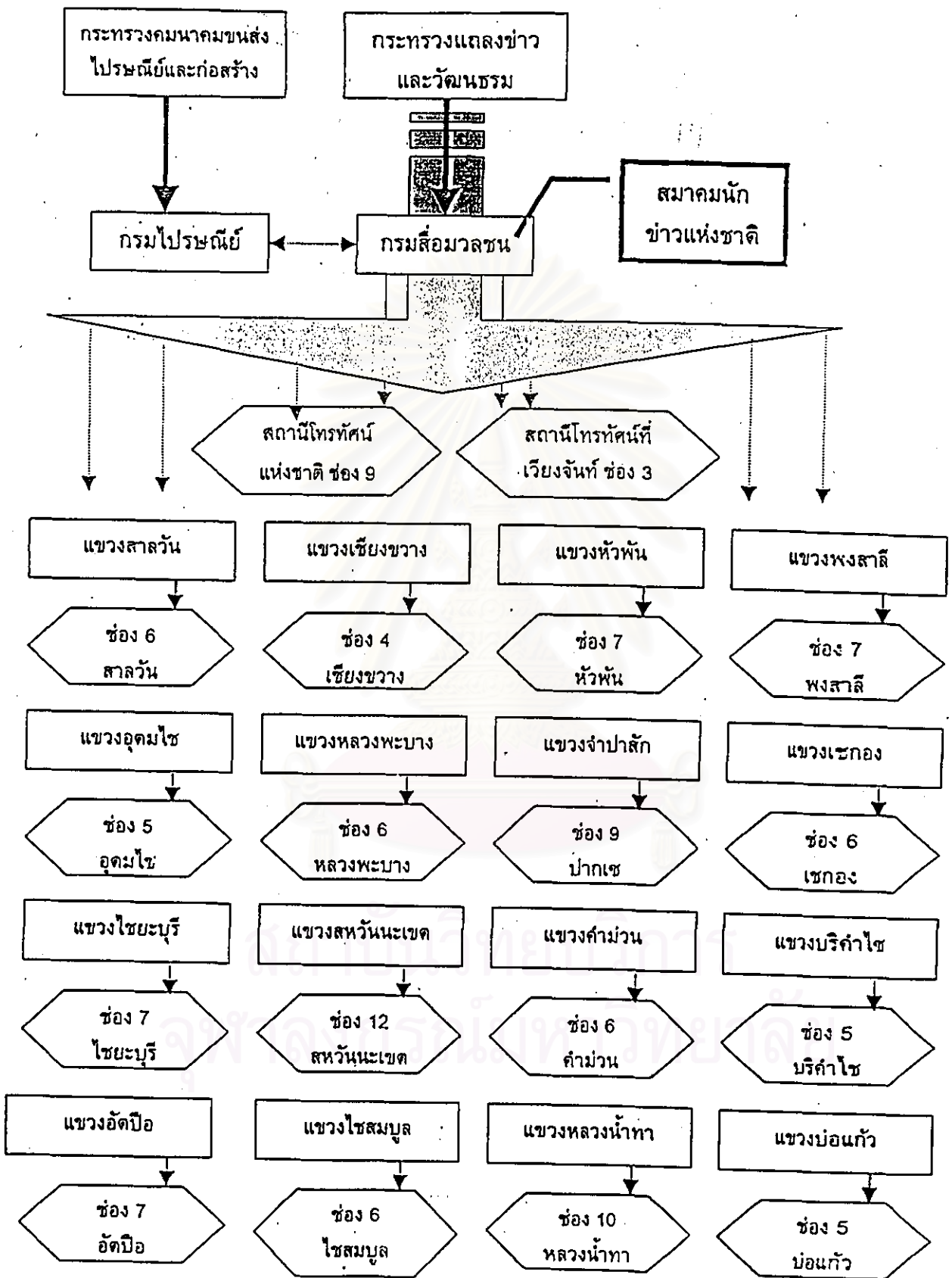
(15) สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 5 ของเขตหลัก 20 แขวงบริคำไซเริ่มดำเนินการเมื่อปี ค.ศ. 1996 มีกำลังส่ง 300 w สามารถแพร่ภาพและเสียงได้ 30 km

สถานีวิทยุโทรทัศน์แต่ละแขวงนั้นจะได้รับทุนจากงบประมาณของรัฐบาล โดยกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม และส่วนหนึ่งได้มาจากงบประมาณของแขวงนั้น แต่ตัดยกทั่วไปแล้วเป็นเงินงบประมาณของรัฐบาลทั้งหมด

การจัดองค์การของแต่ละสถานีนั้นมีลักษณะคล้าย ๆ กัน ต่างแต่ว่า อาจจะมีจำนวนคนในแต่ละแขวงมีมากหรือน้อยต่างกันเท่านั้น

แต่ละสถานีของแขวงนั้นจะมีรายการข่าวภายในแต่ละแขวงและมีการถ่ายทอดสดจากสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติช่อง 9 และช่อง 3 ด้วย

ในยุคนี 3 นี้ รัฐบาลได้ขยายสถานีวิทยุโทรทัศน์ไปเกือบทั่วทุกแขวง เพื่อนำเอาข่าวสารข้อมูลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปสู่ประชาชนได้รับฟังและรับชมอย่างกว้างขวางและทั่วถึง

————— เจ้าของดำเนินการ

..... กำกับดูแล

1.4 สื่อภาพยนตร์

ถึงแม้ว่ารัฐบาลลาวได้ตระหนักว่าภาพยนตร์เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของ การโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยสามารถใช้ภาพยนตร์เป็นเครื่องมือในการ อบรมฝึกสอนและให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนและบ้านเมืองโดยนำสิ่งที่ดี ๆ มาเผยแพร่ ดังที่เคยกระทำมาเมื่อสมัยการต่อสู้ปลดปล่อยชาติจนสามารถระดม ประชาชนเป็นจำนวนหลายหมื่นหลายแสนเข้าร่วมกระบวนการและยังใช้ภาพยนตร์โฆษณา เผยแพร่อิทธิพลของประเทศไปสู่ต่างประเทศด้วย เพราะตระหนักดีถึงอิทธิพล ของภาพยนตร์ที่สามารถชักจูงโน้มน้าวใจผู้ดูให้คล้อยตามไปได้โดยไม่รู้สึกลำบาก

ด้วยเหตุนี้เมื่อมีการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมเมื่อปี ค.ศ. 1976 จึง ได้สร้างเป็นกรมภาพยนตร์ขึ้นโดยให้ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม และดำเนินการจำหน่ายภาพยนตร์ (ส่วนมากเข้าจากต่างประเทศ) มาถึงปี ค.ศ. 1986 เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งนายบุญเจ้า พิจิตร รองหัวหน้าศูนย์ภาพยนตร์ และวิดีโอให้เหตุผลว่า "เมื่อก้าวเข้าสู่ยุคจินตนาการใหม่ มันเรียกร้องให้ทุกแขนง การต้องได้คำนึงถึงผลได้ผลเสียโดยเริ่มจากรายได้เป็นตัวเงิน แต่การลงทุนสร้าง ภาพยนตร์มันต่างจากการสร้างโรงอาหาร การสร้างภาพยนตร์ต้องการเงินทุน จำนวนมหาศาล แต่เงินจะได้คืนมาช้าที่สุด ขณะเดียวกันนั้นรัฐบาล เรายังขาดเงิน เพื่อจ่ายเข้าใส่การสร้างภาพยนตร์ เพราะรายจ่ายอื่น ๆ เช่น การผลิตยิ่งสำคัญกว่า ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงมีนโยบายให้เอกชนมาลงทุน แต่ปรากฏว่าไม่มีหน่วยงานเอกชน หรือบุคคลใดสนใจมาลงทุนเลย จึงทำให้การผลิตภาพยนตร์ลาวต้องหยุดชะงักไป"

จากที่มาไม่มีการผลิตภาพยนตร์ก็เป็นผลให้ต้องเปลี่ยนกรมภาพยนตร์มา สร้างเป็นบริษัทภาพยนตร์แห่งรัฐขึ้นแทนเมื่อปี ค.ศ. 1989 และยุบเลิกโรงสร้าง ภาพยนตร์และวิสหกิจจำหน่ายและฉายภาพยนตร์มาขึ้นกับบริษัทภาพยนตร์แห่งรัฐ บริษัทภาพยนตร์แห่งรัฐ ท้าบทบาหน้าที่การสร้างภาพยนตร์การนำเข้าและจัด จำหน่ายภาพยนตร์ต่างประเทศโดยมอบความรับผิดชอบให้บริษัทนี้รับผิดชอบต่อกำไร หรือขาดทุนด้วยตนเองหมายความว่าหาเลี้ยงตนเอง แต่ผ่านการปฏิบัติจริงบริษัทนี้ ไม่สามารถอยู่รอดและในที่สุดบริษัทนี้ก็ต้องยุบเลิกไปในปี ค.ศ. 1990 เนื่องมาจาก ขาดทุนไม่สามารถหาเงินมาเลี้ยงพนักงานของตนได้ สาเหตุมาจากการนำเข้า วิดีโอเข้ามาแข่งขัน ทำให้ไม่มีคนเข้าชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์

และในที่สุดรัฐบาลลาวได้ตัดสินใจเปลี่ยนรูปแบบการควบคุมภาพยนตร์มาจัดตั้งเป็นศูนย์ภาพยนตร์และวิดีโอขึ้นในปี ค.ศ. 1991 ให้ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมโดยมีท่านโฮสกัน ทามะเทวา เป็นรัฐมนตรี

ศูนย์ภาพยนตร์และวิดีโอมีสถานะ เท่ากับหนึ่งขึ้นตรงกับกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม มีบทบาทหน้าที่อนุรักษ์พิมพ์ภาพยนตร์วิดีโอที่เป็นมรดกของชาติ และทั้งทำหน้าที่ถ่ายทำภาพยนตร์และวิดีโอเพื่อเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ของชาติ จึงเห็นว่าการสร้างภาพยนตร์ลาวในยุคจินตนาการใหม่นี้ไม่มีเลยจะมีก็ เป็นภาพยนตร์ข่าวเกี่ยวกับการเมืองการเคลื่อนไหวของบรรดาผู้นำพรรครัฐบาลในโอกาสสำคัญต่าง ๆ เท่านั้น และการนำเข้าและฉายภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ก็ต้องขบเลิกไป

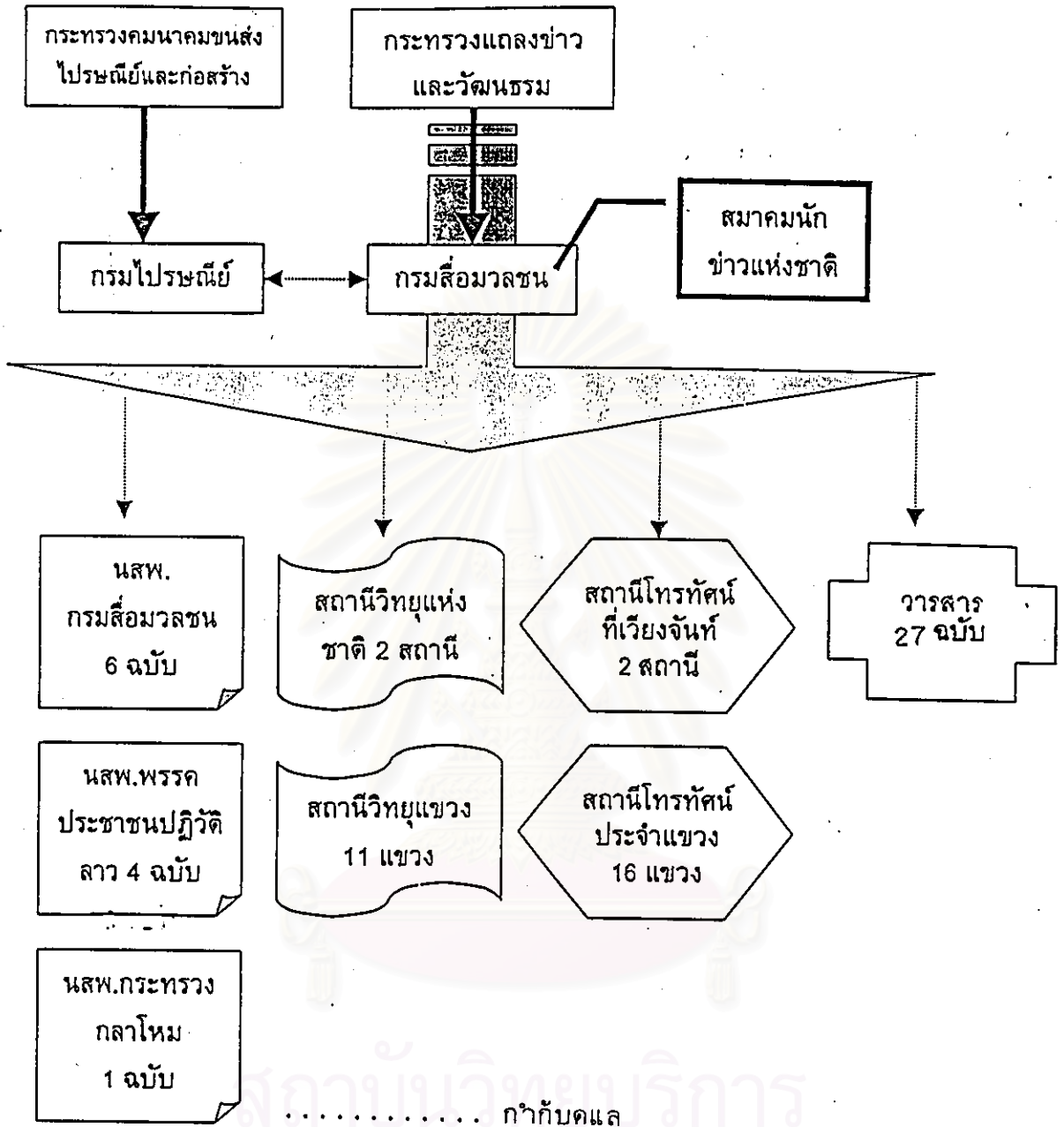
ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ ในระบบสื่อมวลชนลาว

องค์ประกอบที่จะเสนอต่อไปนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เป็นลูกโซ่ต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และยังขึ้นต่อกัน

ผู้วิจัยขอแสดงแผนภูมิของความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ ใน ระบบสื่อมวลชนลาว ในหน้าถัดไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยขอแสดงแผนภูมิของความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ ในระบบสื่อมวลชนลาวไว้ดังนี้

แผนภูมิที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ระบบสื่อมวลชนลาวในยุคที่ 3

จาแผนภูมิ ผู้วิจัยขออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ นอกกระบบสื่อมวลชนลาว ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ นอกกระบบสื่อมวลชนลาวใน บุคที่ 3 นี้จะไม่มี ความแตกต่างจากบุคที่ 2 เพราะว่าสื่อแต่ละประเภทเป็นสื่อของรัฐ เป็นหน่วยงานราชการเหมือนหน่วยงานอื่น ๆ ในระบบสังคมนิยม

องค์กรสื่อสารมวลชนที่ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมลาว จะมีจำนวนมากกว่าหน่วยงานอื่น ๆ พรรคและรัฐบาลลาวถือว่าหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ที่ขึ้นกับการดูแลและควบคุมของกระทรวงแถลงข่าว และวัฒนธรรมนั้นถือเป็นหนังสือพิมพ์ และระบบการกระจายเสียงที่เป็นทางการของ ลาว เช่นหนังสือพิมพ์ประชาชนรายวัน สำนักข่าวสารประเทศลาว วิทยุกระจายเสียง แห่งชาติและวิทยุโทรทัศน์ช่อง 9 ของลาว เป็นต้น

แต่ละองค์กรสื่อมวลชนที่ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมนั้น มีความสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐ มีฐานะเทียบเท่ากรมหนึ่ง และมีสิทธิทั่วพันกับ หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐในการนำเอาข้อมูลข่าวสารไปเผยแพร่ต่อประชาชนลาว ทั่วไป

แต่ละองค์กรสื่อมวลชนที่ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมจะ ได้รับการดูแลและควบคุม การแต่งตั้งอนุมัติบุคลากรเข้าทำงานและอนุมัติงบประมาณ รายจ่ายต่าง ๆ จากกระทรวง แต่ละองค์กรดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้การขึ้นำจาก กระทรวงโดยกระทรวงจะมอบหมายความรับผิดชอบให้กรมสื่อมวลชนลาวเป็นผู้ดูแล โดยตรง

สำหรับหนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ ที่ไม่ได้ขึ้นตรงต่อกระทรวงแถลงข่าว และวัฒนธรรมนั้น กระทรวงจะมอบความรับผิดชอบให้กรมสื่อมวลชนเป็นผู้ติดตามใน หลักการใหญ่ ๆ เช่นการอนุมัติให้ออกหรือไม่ออกหนังสือพิมพ์ของแต่ละหน่วยงานของรัฐ

ในบุคนี้ก็เช่นเดียวกับบุคที่ 2 หนังสือพิมพ์กองทัพมีความสัมพันธ์แน่นกับ กระทรวงกลาโหม เพราะถือเป็นปากเสียงของกองทัพตั้งแต่ต้นกำเนิดจนเท่าปัจจุบัน หนังสือพิมพ์แรงงาน, หนุ่มลาว, แม่หญิงลาวขึ้นตรงต่อองค์การจัดตั้งมวลชนของลาว คือศูนย์กลางสหพันธ์กรรมบาลลาว (สหพันธ์แรงงานลาว) ศูนย์กลางเยาวชนลาวและ ศูนย์กลางสหพันธ์แม่หญิงลาว

ในส่วนของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และเวียงจันทน์ธุรกิจนั้นมีความสัมพันธ์แน่นกับคณะพรรคและอำนาจการปกครองหรือเจ้าครองกำแพงนครเวียงจันทน์ (ผู้ว่ากำแพงนคร) โดยคณะพรรคและเจ้าครองกำแพงนครฯ เป็นผู้แต่งตั้งมอบหมายให้บุคคลที่ตนมีความไว้วางใจไปทำงานในองค์กรสื่อมวลชนนั้น

สำหรับวารสารอรุณใหม่, วารสารโฆษณา และวารสารก่อสร้างพรรคนี้มีความสัมพันธ์กับหน่วยงานของพรรค ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำงานช่วยพรรคประชาชนปฏิวัติลาว โดยศูนย์กลางพรรคจะมอบหมายให้บุคคลของพรรคเข้ามาทำงานวารสารทั้งสามฉบับดังกล่าว

ในส่วนของหนังสือพิมพ์, วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ของท้องถิ่นนั้น คณะพรรคแขวง (จังหวัด) ของแต่ละแขวงเป็นเจ้าของโดยตรง โดยมอบหมายให้แผนกแถลงข่าวและวัฒนธรรมของแต่ละแขวง เป็นผู้ดูแลดำเนินการตามวัตถุประสงค์และความต้องการของเจ้าแขวง ๆ

สื่อของแต่ละท้องถิ่นนอกจากจะขึ้นต่อคณะพรรคแขวงและเจ้าแขวง ๆ นั้นแล้วยังต้องขึ้นต่อกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมลาว โดยกระทรวงจะเป็นผู้อนุมัติวงเงินรายจ่ายของแต่ละองค์กรสื่อมวลชนท้องถิ่นและยังต้องอนุมัติการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่สื่อมวลชนเข้าทำงานตามการเสนอขอของแต่ละแขวง

ที่เห็นในแผนภูมินั้นเป็นตัวอย่างส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์กรประกอบอื่น ๆ นอกกระบบสื่อมวลชนลาวในความเป็นจริงแล้วสื่อวิทยุกระจายเสียงและสื่อวิทยุโทรทัศน์ของแต่ละท้องถิ่นนี้ยังมีจำนวนมากกว่าที่ได้นำมาเป็นตัวอย่าง

สำหรับสมาคมนักข่าวแห่งชาติ กับแต่ละองค์กรสื่อมวลชนลาวนั้นมีความสัมพันธ์กันในลักษณะที่เป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน โดยมีความสัมพันธ์ที่จะพร้อมกันรักษาไว้ซึ่งจรรยาบรรณองค์กรสื่อมวลชนให้คงไว้ แต่ละองค์กรสื่อมวลชนลาวล้วนแต่เป็นสมาชิกสมาคมนักข่าวแห่งชาติ สปป.ลาว

สรุปแล้วความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับองค์กรประกอบอื่น ๆ นอกกระบบสื่อมวลชนลาวมีความสัมพันธ์แน่นกับหน่วยงานต้นสังกัดไม่มีองค์กรใดที่ทำงานอิสระปราศจากการควบคุมของหน่วยงานที่เป็นหัวหน้าขึ้นควบคุมและบังคับบัญชาด้วยลักษณะที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของชาติและของหน่วยงานที่ตนสังกัดอยู่

2. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของระบบสื่อสารมวลชนลาว

ในช่วงเวลาดังแต่ปี ค.ศ.1986 จนถึงปัจจุบัน ระบบสื่อสารมวลชนลาวได้เคลื่อนไหวปฏิบัติงานในสภาพแวดล้อมใหม่ที่พรรคได้มีความคิดริเริ่มเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างรอบด้าน สื่อมวลชนลาวซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังคมนาวจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงใหม่ แต่ก็ยังอยู่ในการควบคุมของพรรคและรัฐบาลเหมือนยุคสมัยที่สองดั้งเดิม

2.1 ปัจจัยทางด้านการเมือง

ภายหลังที่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้เริ่มมีนโยบายเปลี่ยนแปลงใหม่ หรือที่เรียกกันว่า "จินตนาการใหม่" ได้มีหลายปัจจัยที่ผลักดันให้สื่อมวลชนลาวมีการเปลี่ยนแปลงและมีความก้าวหน้าขยายตัวไปอีกระดับหนึ่ง สิ่งที่เห็นได้ชัดคือสื่อวิทยุกระจายเสียง สื่อวิทยุโทรทัศน์และสื่อวารสารของลาวได้เพิ่มทางด้านจำนวนมากกว่าเดิม

ถึงแม้ว่าประเทศลาวจะมีเพียงพรรคการเมืองพรรคเดียว แต่ก็ได้เปิดกว้างประชาธิปไตยในหมู่ประชาชนในรูปแบบหนึ่งโดยพรรคอนุญาตให้บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ และได้รับความนิยมนับถือความเชื่อมั่นจากมหาชนเข้าอยู่ในวงการทางการเมือง ซึ่งเราจะเห็นได้จากบุคคลที่เข้าเป็นสมาชิกของคณะกรรมการงานศูนย์กลางแต่ละครั้งนั้นมีการเปลี่ยนแปลงโดยเอาบุคคลที่ขาดความสามารถออกและเอาบุคคลที่มีความรู้มีประสบการณ์รวมทั้งสมาชิกพรรคที่ทำธุรกิจเข้าในวงการเมืองด้วย

พรรคและรัฐบาลได้มีการนำเอาวิทยาการสมัยใหม่เข้ามาใช้ในการพัฒนาด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านการสื่อสารเริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจให้ขยายตัวมากยิ่งขึ้นทั้งยังส่งผลกระทบต่อสถาบันสื่อมวลชนโดยทำให้สื่อมวลชนทุกแขนงเกิดการพัฒนาและมีการขยายตัวไปด้วย

พรรคและรัฐบาลลาวได้อนุญาตให้องค์กรสื่อสารมวลชนลาวรับเอาการช่วยเหลือของต่างประเทศเข้ามาปรับปรุงสื่อมวลชน และทั้งยังอนุญาตให้ต่างประเทศมาลงทุนทำธุรกิจ รวมทั้งลงทุนเข้าในแขนงการสื่อสารมวลชนด้วย

จากนโยบายดังกล่าวทำให้ประเทศจำนวนหนึ่งสนใจโดยเข้ามาในรูป

การให้การช่วยเหลือและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ซึ่งหวังให้ลาวเผยแพร่วัฒนธรรม และหวังผลทางธุรกิจและต้องการผลตอบแทนด้านอื่น ๆ ที่แอบแฝงอยู่ เป็นโอกาสให้ บริษัทชินวัตรของไทยเข้าไปลงทุนสร้างสถานีวิทยุโทรทัศน์ลาว IBC ช่อง 3 ขึ้นที่ เวียงจันทน์ เพื่อหวังผลทางธุรกิจ ประเทศญี่ปุ่นได้ให้การช่วยเหลือลาวสร้างสถานี วิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (ช่อง 9) แห่งใหม่ ประเทศอังกฤษและออสเตรเลีย ได้ ให้การช่วยเหลือลาวโดยผ่านสถานทูตของทั้งสองประเทศประจำลาวให้การช่วยเหลือ ค่าพิมพ์หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ให้แก่หนังสือพิมพ์จำนวน หนึ่ง ประเทศจีนและเวียดนามก็ยับยั้งต่อการช่วยเหลือลาวในการปรับปรุง อุปกรณ์ทางด้านสื่อวิทยุกระจายเสียงจำนวนหนึ่ง

การช่วยเหลือของบรรดาประเทศทั้งตะวันตกและตะวันออกที่มีต่อแขนง สื่อมวลชนลาวนั้นไม่เพียงแต่ในด้านวัตถุประสงค์เครื่องมือการสื่อสารมวลชนหากยัง ได้แต่นักเชี่ยวชาญเข้ามาลาวจัดฝึกอบรมนักวิชาการสื่อมวลชนลาวด้วย และบาง ประเทศยังให้ทุนแก่นักสื่อมวลชนลาวไปฝึกงานอยู่ต่างประเทศด้วย

จากความช่วยเหลือของต่างประเทศเป็นผลให้สื่อมวลชนลาวมีการพัฒนา ไปในทางที่ดีขึ้น รายการต่าง ๆ ของสื่อมวลชนได้มีคุณสมบัติมากขึ้น ซึ่งเป็นผล สืบเนื่องมาจากการปรับปรุงเนื้อหา รูปแบบ และวิธีการนำเสนอของสื่อมวลชน เปลี่ยนโฉมหน้าใหม่ที่ดีกว่าเดิม และบางรายการได้รับผลกระทบจากสื่อต่างประเทศ เช่น รายการเสนอข่าวเหตุการณ์และความบันเทิงต่าง ๆ ของสถานีวิทยุโทรทัศน์ลาว ช่อง 3 ถึงแม้ว่าบริษัทชินวัตรถอนตัวแล้วแต่ยังประวั้รูปแบบและวิธีการเสนอที่ คล้าย ๆ ระเบียบแรกตลอดมา

แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นสถานการณ์ทั้งภายในและนอกประเทศก็มีความผัน แปรซึ่งมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี ซึ่งมติการประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 7 สมัยที่ 4 เดือนมกราคม 1989 ได้เขียนไว้ตอนหนึ่งว่า

"ในขณะที่ที่พรรคทั่วกองทัพและทั่วปวงชนเรากำลังก้าวเข้าสู่การดำเนิน ภาระกิจเปลี่ยนแปลงใหม่นั้นพวกจักรวรรดิและอิทธิกำลังปรักษ์ได้เพิ่มทวีการ เคลื่อนไหวทุกด้าน เพื่อด้านการปฏิวัติลาวอย่างร้ายแรงกว่าเดิม พวกเขาได้เพิ่มทวี การเกาะติดตามพรมแดนเบื้องตะวันตกของประเทศ ช่วยหนุนพวกกองปล้นที่เศษเหลืออยู่ ความแห่งต่าง ๆ ดำเนินการเคลื่อนไหวก่อความวุ่นวายอยู่ตามชนบท พร้อมกันนั้นก็

ออกแรงปฏิบัติกลอุบายหันเปลี่ยนโดยสันติด้วยหลายรูปหลายสีที่เลิกแลบนบนเนียน"

และก้าวเข้าสู่สิ้นปี ค.ศ. 1988 สภาพรรคดำเนินการปฏิรูปอยู่สหภาพโซเวียต และบรรดาประเทศสังคมนิยมยุโรปตะวันออกกำลังประสบวิกฤตอย่างร้ายแรงอยู่ใน ประเทศเราประสบกับความยุ่งยากในด้านต่าง ๆ อันเนื่องมาจากศัตรูก่อกำจัด ภัยธรรมชาติทำลายและปรากฏการณ์ที่ไม่เป็นผลให้การปฏิบัติที่เกิดขึ้นในสังคมได้ส่ง ผลสะท้อนกระทบกระเทือนถึงแนวความนึกคิดจิตใจของพนักงานสมาชิกพรรคและ ประชาชนเราทำให้เกิดมีความลึกลับใจ ท้อถอยความเชื่อมั่นต่อชัยชนะของภารกิจ เปลี่ยนแปลงใหม่ และเส้นทางก้าวเดินของประเทศลดลง (ประวัติศาสตร์พรรค 1997, หน้า 256-257)

เป็นผลให้ศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจัดการประชุมคบคณะครั้งที่ 8 สมัยที่ IV (ตุลาคม ค.ศ. 1989)

การประชุมครั้งนี้ได้สังเกตและคาดคะเนสภาพความคิดความเข้าใจของ สมาชิกพรรคและประชาชนในสภาพรรคใหม่ โดยได้ชี้แจงว่า

"ในสภาพรรคใหม่ พวกเราต้องเพิ่มทวีการศึกษาอบรมแนวความคิดอย่าง รอบด้านและต่อเนื่อง" มติการประชุมพรรคครั้งที่ 8 ได้กำหนดหน้าที่และเนื้อหาของ การศึกษาอบรมและการสื่อสารมวลชนในระยะใหม่ คือ

"ต้องทำให้ทุกคนเข้าใจแจ้งว่า การต่อสู้ในท่ามกลางแห่งการอยู่ร่วมกัน อย่างสันติ การพบปะเจรจา และการผ่อนคลายนั้นยังเป็นการต่อสู้อย่างรอบด้าน คู่เคียด ชับซ้อนและเอาเป็นเอาตาย ปันกราบลักษณะดีเลิศ. และเค็ดขาดมีชัยของ สังคมนิยม การเปลี่ยนแปลงใหม่คือความจำเป็นภาวะวิสัยเป็นขบวนการวิวัฒน์ที่มีลักษณะ ปฏิวัติและวิทยาศาสตร์

สำหรับสื่อมวลชนลาวที่เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญและ เป็นเครื่องมือ ของพรรคและรัฐบาลใช้เพื่อเป็นสื่อตอบโต้ถ้อยแถลงแจ้งข่าวของฝ่ายตรงกันข้ามที่หวังจะก่อความวุ่นวายทางการเมืองนั้นได้รับการปรับปรุงและควบคุมจากพรรคและ รัฐบาลอย่างใกล้ชิด และพรรคเราได้เปิดโอกาสให้สื่อมวลชนลาวปรับปรุงด้าน เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้มีความทันสมัยขึ้นก้าวหนึ่ง ซึ่งท่านแจกแก้ว ล้อยชัย หัวหน้า สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติกล่าวว่า "ปัจจัยที่สำคัญคือนโยบายทางการเมืองของ พรรคเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดัน ซึ่งเราเห็นได้ชัดว่าเมื่อเริ่มแรกก่อตั้งทางประเทศผู้ปุ่น

เสนอให้การช่วยเหลือแก่สถานีโทรทัศน์แล้ว แต่ทางการลาวเราไม่ยอมรับเอา เพราะว่ามีนโยบายการต่างประเทศของลาวเวลานั้นคือหันหน้าไปสู่ตะวันออก จะหันหน้าไปรับเอาการช่วยเหลือจากตะวันตกไม่ได้ และก็ไม่นับเอาการช่วยเหลือของประเทศญี่ปุ่นได้เหมือนกัน"

เมื่อมีนโยบายเปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว มันได้เปิดโอกาสให้แขนงการต่าง ๆ หันไปสู่ตะวันตกและในปี ค.ศ. 1990 ทางการลาวตกลงรับเอาการช่วยเหลือจากประเทศญี่ปุ่นมาปรับปรุงสถานีโทรทัศน์ของลาว

จึงเห็นได้ว่าผลของการเปลี่ยนแปลงทางด้านจินตนาการใหม่เป็นผลให้แขนงการต่าง ๆ รวมทั้งสื่อมวลชนซึ่งพรรคถือว่ามามีอิทธิพลต่อผู้รับสารอย่างสูงจนส่งผลให้ภาพลักษณ์ของการเมืองดีขึ้น

เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติและบริการประชาชนในด้านข่าวสารข้อมูล พรรคและรัฐบาลได้อนุญาตให้กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมออกหนังสือพิมพ์ลาวเป็นภาษาอังกฤษฉบับแรกของ สปป.ลาว. โดยมีท่านสมสนุก มีชัย เป็นหัวหน้าบรรณาธิการและได้กล่าวกับผู้วิจัยว่า

"เนื่องด้วยพรรคมีนโยบายเปิดประเทศ ทั้งเป็นความต้องการอย่างหนึ่งของพรรคและรัฐบาลที่อยากให้ต่างประเทศรู้ลาวเข้าใจความเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ของลาวจำต้องมีสื่อหนึ่งออกสู่มหาชน และทางกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมเห็นพ้องต้องการให้มีหนังสือพิมพ์ลาวเป็นภาษาต่างประเทศ ในระยะนี้ (ค.ศ. 1993-1997) ซึ่งมีท่านโอสกัน ทามะเทวา เป็นรัฐมนตรี"

กล่าวโดยสรุปปัจจัยทางการเมืองมามีอิทธิพลต่อสื่อมวลชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากว่าสื่อมวลชนลาวเป็นสื่อที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพรรคและรัฐบาล อีกทั้งยังเป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงต่อประชาชนรัฐบาลจึงทำการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งการควบคุมดูแลของรัฐบาลนั้นจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์ทางการเมืองเป็นสำคัญ

2.2 ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ในบุคที่ 3 นี้ สภาวะเศรษฐกิจของลาวเริ่มดีขึ้น มีการขยายตัวในระดับดี บางช่วงเศรษฐกิจขาตัวสูงขึ้นเป็น 7 % ซึ่งมันเป็นผลมาจากรัฐบาลลาวได้สร้างนโยบายปฏิรูปทางเศรษฐกิจที่เรียกว่าจินตนาการใหม่โดยมีการเร่งพัฒนา

อุตสาหกรรม ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ และในปี ค.ศ. 1988 รัฐบาลลาว ก็ได้ออกกฎหมายการลงทุนของต่างประเทศ และตั้งแต่นั้นมาจนถึงปี ค.ศ. 1997 มีโครงการลงทุนจากต่างประเทศเข้าไปลงทุนในลาวถึง 677 โครงการ โดยคิดเป็นมูลค่าการลงทุนกว่า 6.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โครงสร้างทางเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเข้ามามีสัดส่วนในผลิตภัณฑ์รวมภายในประเทศมากขึ้น ระบบเศรษฐกิจลาวมีความเชื่อมโยงกับต่างประเทศมากขึ้นทั้งประเทศตะวันตกและตะวันออก

นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจของลาวได้ก่อให้เกิดผลดีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศทำให้เศรษฐกิจมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีตัวเลขจำนวนหนึ่งที่สนับสนุนข้อความดังกล่าว จากศูนย์สถิติแห่งชาติเมื่อปี ค.ศ. 1997 พอสรุปได้ดังนี้

ผลผลิตมวลรวมภายในประเทศตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986-1990 ได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 5 % ต่อปี และปี ค.ศ. 1990-1997 เพิ่มขึ้นประมาณ 6.7 % ต่อปี ในนั้นแขนงอุตสาหกรรมซึ่งเป็นแขนงที่สำคัญได้เพิ่มขึ้นเป็น 12.9 % ต่อปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเฉลี่ยต่อหัวต่อคนเพิ่มจาก 210 ดอลลาร์ ในปี ค.ศ. 1990 ขึ้นเป็น 400 ดอลลาร์ในปี 1997 รายรับงบประมาณได้เพิ่มขึ้นจาก 10 % ในปี 1996 เงินออมทรัพย์ได้เพิ่มขึ้นจาก 3 % ของ GDP ในปี 1990 เป็น 7 % ในปี 1997 คุลย์ชำระกับต่างประเทศได้ลดลงจาก 18 % ในปี 1990 มาเป็น 7 % ในปี 1995 และ 11 % ในปี 1997 การส่งออกสินค้าอย่างเป็นทางการได้เพิ่มขึ้น 7 เท่า จาก 55,7 ล้านดอลลาร์ในปี 1986 ถึง 390 ล้านดอลลาร์ในปี 1997 หมายความว่าเพิ่มขึ้น 40 เท่า เมื่อเทียบกับก่อนปี ค.ศ. 1975

การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจนั้นส่งผลให้มีการเติบโตขององค์กรสื่อสารมวลชนตามไปด้วย เพราะจำนวนวารสารหนังสือพิมพ์สื่อวิทยุกระจายเสียงและสื่อโทรทัศน์มีปริมาณเพิ่มขึ้นมาก องค์กรสื่อสารมวลชนลาวที่มีรัฐเป็นเจ้าของซึ่งเป็นหน่วยงานราชการที่ต้องการงบประมาณแผ่นดินนำมาใช้จ่ายในการบริหารและการปฏิบัติการของแต่ละองค์กรสื่อสารมวลชนเมื่อเศรษฐกิจขยายตัวส่งผลให้ระบบสื่อสารมวลชนลาวขยายตัวตามไปด้วย เพราะว่าทุกองค์กรสื่อสารมวลชนลาวต้องอาศัยงบประมาณจากรัฐบาลหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่องค์กรสื่อสารมวลชนสังกัด

อยู่แต่ละองค์กร สื่อมวลชนจะได้รับงบประมาณมาน้อยเพียงใดในแต่ละหัวหน่วยย่อยของสื่อมวลชนนั้น ขึ้นอยู่กับรัฐบาลว่าเห็นความสำคัญและจำเป็นในงานสื่อสารมวลชนซึ่งรัฐบาลใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์มาน้อยเพียงใด

การขยายตัวทางเศรษฐกิจนั้นยังส่งผลให้ผู้ประกอบการทางธุรกิจมีการส่งเสริมการขายโดยมุ่งเน้นมาที่การโฆษณาสินค้าผ่านสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ส่งผลให้สื่อมวลชนมีรายได้เป็นเงินจำนวนหนึ่งมาปรับปรุงรายการต่าง ๆ และจัดหาซื้ออุปกรณ์เครื่องมือการสื่อสารที่ทันสมัยกว่า และในขณะเดียวกันนั้นการเติบโตทางเศรษฐกิจส่งผลทำให้ผู้บริโภคมีความสามารถในการจับจ่ายสินค้าเพิ่มขึ้น รวมทั้งการซื้อสิ่งพิมพ์และเครื่องรับฟังวิทยุกระจายเสียงและเครื่องรับชมวิทยุโทรทัศน์เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

พร้อม ๆ กับการขยายตัวของเศรษฐกิจภายหลังจากที่ได้มีนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ ธุรกิจอุตสาหกรรมในประเทศได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจังจากภาครัฐบาล การผลิตสินค้าและการบริการมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น ธุรกิจการค้าและการบริการได้มีการขยายตัวเป็นผลให้ธุรกิจเหล่านั้นต้องใช้สื่อมวลชนเพื่อแจ้งข่าวโฆษณาสินค้าผ่านสื่อมวลชนลาว ส่งผลให้สื่อมวลชนลาวต้องได้ปรับปรุงรายการต่าง ๆ ที่สามารถดึงดูดผู้อ่านผู้ฟังและผู้ชมดีขึ้นกว่าเดิม

2.3 ปัจจัยทางสังคมและการศึกษา

สืบเนื่องมาจากการที่ภาคเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้มีการเกิดการขยายตัวของสังคมชนชั้นกลาง การขยายของเมืองใหญ่ที่ธุรกิจเข้ามามีบทบาทสำคัญ การขยายตัวของเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาทำให้เกิดผู้ประกอบการธุรกิจเพิ่มมากขึ้น และมีความต้องการรับทราบข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน

ระดับการศึกษาของคนลาวเพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนเกิดการขยายตัวของครอบครัวที่อยู่ในเมือง การใช้ชีวิตมีการแข่งขันมากขึ้น จึงมีความต้องการข้อมูลข่าวสารในปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้น ระดับการศึกษาของประชาชนเพิ่มสูงขึ้น เป็นผลให้สื่อมวลชนต้องได้ตอบสนองความต้องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และการประกอบวิชาชีพต่าง ๆ เช่น ข้าราชการ ครู แพทย์ วิศวกร ทนายความ และนักธุรกิจ ตลอดจนประชาชนธรรมดาสามัญ ระดับการศึกษาของประชาชนลาว

ในช่วงระยะตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 จนถึงปัจจุบัน (1997) จากผลสำรวจข้อมูลของ ศูนย์สถิติแห่งชาติ ปี ค.ศ. 1997 มีการขยายตัวดังนี้

จำนวนโรงเรียนอนุบาลเทียบปี ค.ศ. 1995 ใ้ปี ค.ศ. 1980 เพิ่มขึ้น 7.3 เท่า (เท่ากับ 602 แห่ง) จำนวนครูสอนได้เพิ่มเป็น 1,700 คน และจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้น 7.5 เท่า (เท่ากับ 29,600 คน) ปี ค.ศ. 1997 มีโรงเรียน 695 แห่ง มีครู 2,200 คน และมีนักเรียน 37,900 คน

ระบบสามัญศึกษาเมื่อเทียบปี ค.ศ. 1997 ใ้ปี ค.ศ. 1976 จำนวนนักเรียนชั้นประถมเพิ่มขึ้น 1.3 เท่า (เท่ากับ 40,700 คน) จำนวนนักเรียนมัธยมต้นเพิ่มขึ้น 3.4 เท่า จำนวนนักเรียนมัธยมปลายเพิ่มขึ้น 16.8 นอกนั้นยังมีโรงเรียนอาชีวศึกษาหลายแห่ง

ปี ค.ศ. 1997 มีนักเรียนชั้นประถม 786,300 คน มัธยมต้น 133,900 คน และมัธยมปลาย 46,300 คน

ระบบอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัย ปี ค.ศ. 1995 มีวิทยาลัย 3 แห่ง มีนักศึกษา 3,400 คน มีครูสอน 500 คน และปี ค.ศ. 1997 มีมหาวิทยาลัย 1 แห่ง (เหตุผลเพราะรวม 3 วิทยาลัยเข้าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติแห่งเดียว) มีครูสอน 500 คน และมีนักศึกษาเข้าเรียน 4,800 คน

จึงเห็นว่าระดับการศึกษาของประชาชนลาวได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้ระบบสื่อสารมวลชนได้มีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น

เมื่อสื่อมวลชนมองเห็นความต้องการของประชาชนเพิ่มขึ้นจึงมีการขยายจำนวนการผลิตสื่อออกเพื่อสนองความต้องการกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีความต้องการเฉพาะเจาะจงและเพิ่มความถี่ในการออกมากขึ้น (ส่วนใหญ่จะเป็นวารสารต่าง ๆ) ในขณะที่หนังสือพิมพ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดไม่สามารถปรับตัวทันความต้องการบริโภคข่าวสารของคนรุ่นใหม่

2.4 ปัจจัยทางเทคโนโลยี

ปัจจุบันวงการสื่อมวลชนลาวอันหมายรวมถึงหนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ได้ขยายตัวออกไปมาก มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านการจัดทำการผลิต การจำหน่ายและการกระจายเสียงและกระจายภาพไปสู่

ผู้อ่าน ผู้ฟังและผู้ชม ได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่มีการนำใช้ทางเทคโนโลยีทางการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นในด้านการพิมพ์ การกระจายเสียง ได้มีประสิทธิภาพสูง จำนวนการพิมพ์จำหน่ายเป็นต้น วารสารได้เพิ่มทางด้านจำนวนการพิมพ์และคุณภาพการพิมพ์ ทำให้ผลผลิตสื่อพิมพ์ได้มีการขยายตัวด้านจำนวนอย่างรวดเร็วในช่วงระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงใหม่นี้ ทำให้สิ่งพิมพ์มีลักษณะเป็นผลิตภัณฑ์ปริมาณมาก มีจำนวนผู้อ่านกว้างขึ้น จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การดำเนินงานในวงการสิ่งพิมพ์เพิ่มมากขึ้น และกลายเป็นการประกอบอุตสาหกรรมที่ต้องอาศัยหลักแห่งการลงทุนการประกอบการและเป้าหมายของการลงทุนมาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ดำเนินการอยู่ได้

เนื่องจากบรรยากาศทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ในระบบการจัดทำต้นฉบับ ที่สามารถส่งต่อไปยังฝ่ายตรวจแก้ไขต่าง ๆ จนถึงแท่นพิมพ์ที่มีการพัฒนาไปอย่างมาก มีระบบการควบคุมการทำงานที่มีประสิทธิภาพสูง สามารถพิมพ์งานจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วหรือพิมพ์หน้าสอสีครั้งละ 4-5 สี ได้ในคราวเดียวโดยไม่ต้องพิมพ์ทีละสีเหมือนสมัยก่อน ตลอดจนระบบการเข้าเล่ม ทำหน้าปกด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยและรวดเร็วจนสำเร็จออกมาเป็นตัวเล่มที่สมบูรณ์ภายในเวลาไม่นาน

บางองค์กรสื่อมวลชนลาวได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานทั้งในสายบริหารและสายงานบรรณาธิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการผลิตที่ได้ใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการจัดหน้าและวางรูปแบบให้กับวารสารและหนังสือพิมพ์ของของตนมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีทางหนังสือพิมพ์ประชาชนได้เริ่มนำมาใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 และต่อมาก็ได้มีหลายองค์การสื่อสารมวลชนลาวได้ขยายการลงทุนซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้ในการทำงานของคนที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานสามารถลดขั้นตอนในการผลิต และลดต้นทุนในการผลิตการนำใช้คอมพิวเตอร์ช่วยให้งานทางด้านฝ่ายศิลป์ การจัดรูปแบบได้สวยงามน่าอ่านกว่าเดิม

ทางด้านของสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐบาลลาวได้ใช้ความพยายามในการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ด้วยการปรับปรุงและจัดหาอุปกรณ์ทางเทคนิคที่ทันสมัยมาใช้ ได้แก่ เครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงและเครื่องส่งโทรทัศน์ กล้อง

โทรทัศนระบบใหม่และเครื่องตัดต่อเทปโทรทัศน เป็นต้น เนื่องจากเครื่องมืออุปกรณ์ทางด้านเทคนิคของเดิมนั้นมีสภาพเก่าแก่ทรุดโทรม มีอายุการใช้งานนานหลายสิบปี (เครื่องส่งวิทยุกระจายเสียง) เป็นเครื่องมืออุปกรณ์ที่ได้รับโอนมาจากระบอบเก่าระบบพระราชอาณาจักรลาวและจำนวนหนึ่งได้มาจากการช่วยเหลือของจีนและโซเวียตตั้งแต่นานนับสิบปีมาแล้ว ทำให้คุณภาพการออกอากาศต่ำกว่ามาตรฐานการจัดซื้อจัดหาใหม่ได้ทำให้คุณภาพการออกอากาศได้ดีกว่าเดิมและช่วยการส่งสามารถขยายครอบคลุมพื้นที่เป้าหมายให้กว้างขึ้น

ในยุคจินตนาการใหม่ ถ้าเราพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่าระบบสื่อสารมวลชนลาวในยุคที่ 2 และ 3 จะไม่มีความแตกต่างมากนัก กล่าวคือ ระบบสื่อสารมวลชนลาวมิใช่แต่เพียงรวมตัวและกระจายออกไปทั่วประเทศอย่างรัดกุมเท่านั้น แต่ยังถูกสอดส่องและควบคุมจากรัฐบาลอย่างกวัดขุ่นอีกด้วย

ความรับผิดชอบอันสำคัญของการควบคุมสื่อมวลชนของลาวนั้นเป็นของพรรค ความสำคัญอยู่ที่ว่า เรื่องนี้มิใช่เป็นของรัฐบาล พรรคมีหน่วยงานสำหรับการเซ็นเซอร์เรียกว่าคณะโฆษณาอบรมศูนย์กลาง ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของกรมการเมืองศูนย์กลางพรรค พรรคประชาชนปฏิวัติลาวจะมีความรับผิดชอบในการขึ้นนำสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ด้วยการกำหนดทิศทางและวางนโยบายให้องค์การสื่อสารมวลชนประพฤติปฏิบัติตาม

ผู้นำพรรคและรัฐบาลลาวเป็นผู้มีอิทธิพลสูงที่สุดต่อการเสนอเนื้อหาข่าวสารต่าง ๆ ในสื่อมวลชน เพราะสื่อมวลชนเป็นเครื่องมือของพรรคและรัฐบาลที่ใช้เพื่อทำหน้าที่ในการสนองต่ออุดมการณ์ของรัฐในการสร้างและพัฒนาประเทศตามแผนที่พรรคและรัฐบาลกำหนดไว้

จากการวิเคราะห์ระบบสื่อมวลชนลาวในยุคที่ 3 ซึ่งเป็นยุคจินตนาการใหม่ผู้วิจัยพบว่านอกจากทฤษฎีสื่อแบบโซเวียตแล้ว สื่อมวลชนลาวยังพยายามนำใช้ทฤษฎีสื่อเพื่อการพัฒนาควบคู่กันไป เนื่องจากว่าประเทศลาวเป็นประเทศหนึ่งที่กำลังพัฒนา ความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ กำลังเกิดขึ้น ประเทศลาวไม่มีสภาพเงื่อนไขบางประการดังที่ปรากฏอยู่ในระบบการสื่อสารมวลชนที่พัฒนาอย่างเต็มที่แล้ว หนึ่ง ยังขาดโครงสร้างพื้นฐานทางการสื่อสาร ทักษะความชำนาญทางอาชีพ ทรัพยากรทางการผลิตและทางวัฒนธรรมรวมถึงความแตกต่างกันประเภทของผู้รับสาร

สอง ลาวจึงยังต้องพึ่งอาศัยประเทศที่พัฒนาแล้วในเรื่องของเทคโนโลยี ทักษะ และผลิตทางวัฒนธรรม (รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ) สาม การที่ต้องอุทิศตัวเองให้กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจการเมือง และสังคมในฐานะที่เป็นงานสำคัญระดับชาติโดยที่สถาบันอื่น ๆ ต้องร่วมมือกันเพื่อการนี้ สี่ ประเทศโลกที่สามอย่างประเทศลาวเริ่มตระหนักถึงความจำเป็นพวกเดียวกันและการมีผลประโยชน์ร่วมกันมากยิ่งขึ้นในทางการเมืองระหว่างประเทศ

นอกจากนั้นภายในสังคมในลักษณะนี้การพัฒนาทางเศรษฐกิจการเมืองและสังคมนับเป็นงานสำคัญเบื้องต้นแรกที่สถาบันอื่น ๆ ทั้งหมดต้องอุทิศตัวให้ซึ่งนอกเหนือจากเงื่อนไขเหล่านี้แล้วยังมีหลักการของความน่าจะเป็นและความคาดหวังเกี่ยวกับสื่อมวลชนที่ผิดแผกไปจากหลักการที่ใช้ ๆ กันอยู่ในประเทศทุนนิยม

ความต้องการการสื่อสารมวลชนของประเทศกำลังพัฒนามักจะมองในแง่ของการมีอยู่ของสถาบันสื่อที่จัดตั้งขึ้นพร้อมกันกับการให้ความสำคัญต่อบทบาทของสื่อในอันที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาหรือต่อภารณรงค์โดยใช้สื่อเพื่อกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจไปในทิศทางตามแบบอย่างของสังคมอุตสาหกรรม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย